FÖRSTAINSTANSRÄTTENS DOM (tredje avdelningen)
den 8 juli 2003 *

I mål T-374/00,

Verband der freien Rohrwerke eV, Düsseldorf (Tyskland),

Eisen- und Metallwerke Ferndorf GmbH, Kreuztal-Ferndorf (Tyskland),

Rudolf Flender GmbH & Co. KG, Siegen (Tyskland),

företrädda av advokaten H. Hellmann,

sökande,

mot

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av W. Mölls och W. Wils, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

svarande,

* Rättegångsspråk: tyska.

med stöd av

Mannesmann AG, Düsseldorf (Tyskland), företrätt av advokaterna K. Moosecker och P. Niggemann,

och av

Salzgitter AG, Salzgitter (Tyskland), företrätt av adokaterna J. Sedemund och T. Lübbig,

angående en talan om ogiltigförklaring av beslut COMP/M.2045 av den 5 september 2000 och av beslut COMP/EKSG.1336 av den 14 september 2000, genom vilka kommissionen på grundval av artikel 6.1 b i förordning EEG nr 4064/89 respektive artikel 66.2 KS tillät Salzgitter att förvärva kontrollen över Mannesmannröhren-Werke,

meddelar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

sammansatt av ordföranden K. Lenaerts samt domarna J. Azizi och M. Jaeger,

justitiesekreterare: byrådirektören D. Christensen,

med hänsyn till det skriftliga förfarandet och efter förhandlingarna den 16 januari 2003,

följande

Dom

Tillämpliga bestämmelser

A — *Tillämpliga bestämmelser för EKSG-beslutet*

1 I artikel 33 KS föreskrivs följande:

"...

Företag eller sammanslutningar som avses i artikel 48 får på samma grunder föra talan mot beslut och rekommendationer, som är riktade till dem, eller mot allmänna beslut och rekommendationer, som de anser innebär maktmissbruk mot dem.

Talan som avses i de två första styckena av denna artikel skall väckas inom en månad efter delgivning eller efter offentliggörande av beslutet eller rekommendationen efter omständigheterna.

..."

2 I artikel 66 KS föreskrivs följande:

"1. Höga myndighetens förhandstillstånd skall, om inte annat följer av bestämmelserna i punkt 3, krävas för varje förfarande som genom sin art och genom verksamhet utövad av en person eller ett företag eller av en grupp av personer eller företag, inom de territorier som avses i artikel 79 första stycket, direkt eller indirekt leder till en koncentration av företag, av vilka minst ett är sådant som avses i artikel 80; detta gäller antingen förfarandet hänför sig till en och samma produkt eller till olika produkter, och antingen det kommer till stånd genom fusion, förvärv av aktier, andelar och andra tillgångar, lån, avtal eller genom varje annat medel för kontroll. För tillämpningen av ovanstående bestämmelser skall Höga myndigheten genom en förordning som den skall utfärda efter att ha hört rådet närmare ange kriterierna för kontroll av företag.

2. Höga myndigheten skall bevilja det i föregående punkt omnämnda tillståndet, om den finner att det tilltänkta förfarandet rörande ifrågavarande produkt eller produkter som tillhör dess kompetensområde inte kommer att ge berörda personer eller företag möjlighet

— att fastställa priser, kontrollera eller inskränka produktionen eller distributionen eller förhindra bibehållandet av en effektiv konkurrens på en betydande del av marknaden för dessa produkter eller

— att undandra sig de konkurrensregler som följer av tillämpningen av detta fördrag, särskilt genom upprättandet av en konstlad undantagsställning, vilken medför en väsentlig fördel i fråga om tillgång till försörjningsskällor och avsättning."

3 I artikel 80 KS föreskrivs slutligen följande:

"Med företag förstås i detta fördrag sådana företag som inom de territorier som avses i artikel 79 första stycket, bedriver produktionsverksamhet inom kol- och stålsektorn; med företag förstås dessutom, i fråga om artiklarna 65 och 66 liksom de för dessas tillämpning nödvändiga upplysningarna samt talan grundad på dessa artiklar, sådana företag eller organisationer som vanligtvis bedriver annan distributionsverksamhet än försäljning till hushåll eller hantverkare."

B — *Tillämpliga bestämmelser för EG-beslutet*

4 I artikel 2 i rådets förordning (EEG) nr 4064/89 av den 21 december 1989, om kontroll av företagskoncentrationer (EGT L 395, s. 1, rättelse i EGT 1990, L 257, s. 13; svensk specialutgåva, s. 16), senast ändrad genom rådets förordning (EG) nr 1310/97 av den 30 juni 1997 (EGT L 180, s. 1) (nedan kallad förordning nr 4064/89) föreskrivs följande:

"1. Koncentrationer som omfattas av denna förordning skall bedömas på grundval av följande bestämmelser för att fastställa om de är förenliga med den gemensamma marknaden.

När kommissionen gör sin bedömning skall den ta hänsyn till

a) behovet av att bevara och utveckla en effektiv konkurrens inom den gemensamma marknaden mot bakgrund av bl.a. strukturen på alla de

berörda marknaderna och den faktiska eller potentiella konkurrensen från företag som är belägna antingen inom eller utanför gemenskapen,

b) de berörda företagens marknadsställning och deras ekonomiska och finansiella styrka, leverantörernas och konsumenternas valmöjligheter, deras tillgång till leveranser eller marknader, rättsliga eller andra hinder för inträde på marknaden, utvecklingen av tillgång och efterfrågan på de aktuella varorna och tjänsterna, avnämarintressen i mellanliggande och slutliga distributionsled samt utvecklingen av tekniskt och ekonomiskt framåtskridande, förutsatt att detta är till gagn för konsumenterna och inte utgör ett hinder för konkurrensen.

2. En koncentration som inte skapar eller förstärker en sådan dominerande ställning som medför att den effektiva konkurrensen inom den gemensamma marknaden eller en väsentlig del av den påtagligt skulle hämmas skall förklaras förenlig med den gemensamma marknaden.

... "

5 I artikel 6.1 i förordning nr 4064/89 föreskrivs följande:

"Kommissionen skall pröva anmälan så snart den har mottagits.

...

b) Om kommissionen finner att den anmälda koncentrationen, fastän den omfattas av denna förordning, inte ger anledning till allvarliga tvivel beträffande dess förenlighet med den gemensamma marknaden, skall den besluta att inte göra invändning mot den och skall förklara att den är förenlig med den gemensamma marknaden ...".

Kronologisk översikt över de faktiska omständigheterna och förfarandet

6 Förevarande talan om ogiltigförklaring har väckts av Verband der freien Rohrwerke eV (nedan kallad VFR), vilken är en företagssammanslutning, och två av sammanslutningens medlemmar, nämligen bolaget Eisen- und Metallwerke Ferndorf GmbH (nedan kallat Ferndorf) och bolaget Rudolf Flender GmbH & Co KG (nedan kallat Flender).

7 VFR är en sammanslutning som företräder tio medelstora företags intressen. Företagen är etablerade i Tyskland och tillverkar svetsade stålrör av breda varmvalsade stålband eller kvartoplattor och de tillhör inte någon av de stora europeiska grupperna av stålföretag. Sammanslutningen är i sin tur medlem i Wirtschaftsverband Eisen, Blech und Metall Verarbeitende Industrie eV, som är en sammanslutning som företräder intressen för olika delar av den industri som bearbetar järn, plåtar och metaller (nedan kallad EBM).

8 Bolaget Ferndorf har som sin huvudsakliga verksamhet tillverkningen av stålrör med en diameter som överstiger 406 mm (nedan kallade stora rör) med en spiralformad svetsning. Bolaget Flender däremot tillverkar stålrör med en diameter som är mindre än 406 mm (nedan kallade små rör) med svetsning på längden. Det skall påpekas att till skillnad från övriga medlemmar i VFR, som tillverkar stålrör av kvartoplattor, tillverkar såväl Ferndorf som Flender rör av breda varmvalsade stålband.

9 Den 1 augusti 2000 anmälde bolaget Salzgitter AG, som är ett stort tyskt företag som bedriver en integrerad tillverkning och bearbetning av stålprodukter (nedan kallat Salzgitter), till kommissionen att det hade för avsikt att förvärva kontrollen över bolaget Mannesmannröhren-Werke AG som ägdes av Mannesmann AG (99,3 procent) och Thyssen (0,7 procent) och som tillverkar och säljer både stålrör och råvaror för tillverkning av rör (nedan kallat MRW) (denna transaktion kallas nedan den omtvistade koncentrationen). MRW kontrollerar tillsammans med bolaget Dillingerhütte (nedan kallat DH), som ingår i Usinorgruppen, bolaget Europipe SA som tillverkar rör med svetsning på längden och med spiralformad svetsning. Dessutom kontrollerar MRW tillsammans med Vallourecgruppen bolaget Vallourec & Mannesmann tubes SA, som också tillverkar stålrör. Slutligen kontrollerar MRW tillsammans med bolaget Thyssen Krupp Stahl AG (nedan kallat TKS) bolaget Hüttenwerke Krupp Mannesmann GmbH (nedan kallat HKM), som framställer råstål och halvfabrikat.

10 Mot bakgrund av att den omtvistade koncentrationen omfattade både stålproduktion, som med tillämpning av de kombinerade bestämmelserna i artikel 81 KS och bilaga I till fördraget faller under tillämpningen av artikel 66 KS, och produktion av bearbetade produkter som till exempel stålrör, vilket faller under tillämpningen av EG-fördraget, anmäldes koncentrationen dels enligt artikel 4.1 i förordning nr 4064/89, dels enligt artikel 66 KS.

11 I *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* av den 12 augusti 2000 lät kommissionen offentliggöra en uppmaning till berörda parter att komma in med synpunkter på den omtvistade koncentrationen inom en tidsfrist på tio dagar.

12 Efter offentliggörandet angav såväl EBM som Ferndorf de invändningar de hade avseende den anmälda koncentrationen. De framförde att de fruktade att Salzgitter som en följd av denna koncentration inte längre skulle vara intresserat av att på konkurrenskraftiga villkor leverera breda varmvalsade stålband och

kvartoplattor till stålrörsproducenter som inte tillhör en stor integrerad grupp stålproducenter (nedan kallade oberoende rörtillverkare), särskilt med tanke på att dessa konkurrerar med Salzgitter och vissa företag som detta kontrollerar, vilka är verksamma på den senare rörmarknaden.

13 Den 5 september 2000 antog kommissionen beslut COMP/M.2045 — Salzgitter/Mannesmannröhren-Werke, i vilket den omtvistade koncentrationen förklarades vara förenlig med den gemensamma marknaden med tillämpning av artikel 2.2 och 6.1 b i förordning nr 4064/89 (nedan kallat EG-beslutet).

14 Den 14 september 2000 antog kommissionen beslut COMP/EKSG.1336 — Salzgitter/Mannesmannröhren-Werke, genom vilket den omtvistade koncentrationen tilläts i enlighet med artikel 66.2 KS (nedan kallat EKSG-beslutet; EG-beslutet och EKSG-beslutet kallas nedan tillsammans för de ifrågasatta besluten).

15 I sistnämnda beslut ansåg kommissionen bland annat att det saknades fog för de invändningar mot koncentrationen som hade framförts av vissa oberoende tillverkare av stora rör. Dessa tillverkare, som var etablerade i Tyskland, fruktade att Salzgitter skulle komma att diskriminera dem med avseende på leveranser av breda varmvalsade stålband och kvartoplattor. Kommissionen ansåg nämligen att om Salzgitter skulle använda sig av sådana diskriminerande förfaranden så skulle det alltid vara möjligt att vidta sådana åtgärder som föreskrivs i artiklarna 65 och 66.7 KS. Kommissionen noterade emellertid följande deklaration från Salzgitter:

"Salzgittergruppen deklarerar härmed inom ramen för en anmälan av en koncentration i enlighet med förordningen om kontroll av företagskoncentrationer och artikel 66.3 KS att gruppen, för det fall koncentrationen skulle tillåtas av Europeiska kommissionen, kommer att fortsätta att ge erbjudanden till sina

kunder, och i synnerhet till tillverkare av stora rör, som överensstämmer med gällande marknadsvillkor så länge Salzgittergruppen tillverkar sådana varor. Gruppen kommer inte att vidta några diskriminerande åtgärder i förhållande till sina kunder, bland annat vad avser pris, kvalitet och leveransvillkor. Som referensram för icke-diskrimineringen används, när det gäller kvartoplattor, de villkor som har beviljats Europipe och, när det gäller breda varmvalsade stålband, de villkor som Salzgitter AG för närvarande tillämpar i förhållande till rörtillverkare" (nedan kallad deklarationen om undvikande av diskriminering.)

16 I en skrivelse av den 25 september 2000 begärde EBM att kommissionen skulle förse den med mer omfattande information avseende besluten att godkänna den omtvistade koncentrationen och vilka möjligheter som fanns att ta ställning till dessa beslut.

17 Till följd av denna begäran översände kommissionen den 3 oktober 2000 en kopia av de ifrågasatta besluten till EBM per fax.

18 EBM besvarade denna kommunikation genom en skrivelse av den 4 oktober 2000. I skrivelsen påpekade EBM att den bland sina medlemmar även hade ett antal tillverkare av små stålrör vilka även de berördes av den omtvistade koncentrationen, vilket innebar att det var nödvändigt att Salzgitter förband sig att inte heller diskriminera dem.

19 Genom en skrivelse av den 30 oktober 2000 meddelade sökandena kommissionen de invändningar de hade avseende de ifrågasatta besluten. De informerade särskilt kommissionen om varför de ansåg att såväl de ifrågasatta besluten som deklarationen om undvikande av diskriminering som intagits i dessa beslut inte tillräckligt väl tillgodosåg intressena för oberoende rörtillverkare. De begärde dessutom att kommissionen skulle översända perfekta kopior av de ifrågasatta besluten. De erhöll dessa kopior den 14 november 2000.

20 Genom skrivelse av den 23 november 2000 begärde sökandena att kommissionen skulle bereda dem tillgång till alla handlingar avseende ärendet om den omtvistade koncentrationen. Kommissionen meddelade dem genom en skrivelse av den 1 december 2000 att den inte kunde tillgodose denna begäran. Kommissionen bekräftade dessutom genom en skrivelse av den 5 december 2000 att Salzgitter inte medgav ett utlämnande av dess anmälan till sökandena, även för det fall man skulle stryka de affärshemligheter som förekom i den.

21 Genom en ansökan som inkom till förstainstansrättens kansli den 12 december 2000 har sökandena väckt förevarande talan.

22 Genom skrivelser av den 8 respektive den 20 mars 2001 begärde Mannesmann och Salzgitter att få intervenera till förmån för kommissionen.

23 Efter att ha inhämtat parternas synpunkter beviljade ordföranden för tredje avdelningen genom beslut av den 17 maj 2001 Salzgitters och Mannesmanns begäran om att få intervenera till förmån för kommissionen. De inkom med sin interventionsinlaga den 2 juli 2001.

24 Det skriftliga förfarandet avslutades när dupliken inkom den 14 december 2001.

25 På grundval av referentens rapport beslutade förstainstansrätten (tredje avdelningen) att inleda det muntliga förfarandet och anmodade, i enlighet med de regler för åtgärder för processledning som föreskrivs i artikel 64 i förstainstansrättens rättegångsregler, parterna att inkomma med vissa handlingar samt ställde skriftliga frågor.

26 Parterna utvecklade sin talan och svarade på förstainstansrättens muntliga frågor vid förhandlingen den 16 januari 2003.

Parternas yrkanden

27 Sökandena yrkar att förstainstansrätten skall

— besluta att kommissionen skall ge sökandena tillgång till alla handlingar i ärendet avseende den omtvistade koncentrationen eller besluta att kommissionen, åtminstone, skall lämna ut anmälan (eller anmälningarna) av denna koncentration,

— ogiltigförklara de ifrågasatta besluten, och

— förplikta kommissionen att ersätta rättegångskostnaderna.

28 Kommissionen yrkar med stöd av intervenienterna att förstainstansrätten skall

— i första hand avvisa talan,

— i andra hand ogilla talan, och

— förplikta sökandena att ersätta rättegångskostnaderna.

Upptagande till sakprövning

A – *Huruvida talan kan upptas till sakprövning till den del den avser ogiltigförklaring av EKSG-beslutet*

1. *Parternas argument*

29 Kommissionen påstår, med stöd av intervenienterna, att talan skall avvisas till den del den avser ogiltigförklaring av EKSG-beslutet, eftersom sökandena inte har talerätt. Kommissionen hävdar nämligen att sökandena inte är "företag eller sammanslutningar som avses i artikel 48 [KS]", vilka enligt artikel 33 andra stycket KS är de enda som får väcka en talan om ogiltigförklaring avseende beslut och rekommendationer som har antagits med stöd av EKSG-fördraget.

30 Kommissionen gör dessutom gällande att talan, som väcktes den 11 december 2000, har väckts för sent. Kommissionen hävdar nämligen att det framgår av rättspraxis att i ett fall som det förevarande, där den ifrågasatta rättsakten inte har delgivits sökandena och inte heller offentliggjorts i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning,* räknas den frist på en månad som föreskrivs i artikel 33 tredje stycket KS från den tidpunkt då sökanden fick kännedom om innehållet i och skälen för rättsakten (domstolens dom av den 6 juli 1988 i mål 236/86, Dillinger Hüttenwerke mot kommissionen, REG 1988, s. 3761, punkt 14). Enligt kommissionen kan man av ett antal omständigheter sluta sig till att sökandena fick kännedom om hela EKSG-beslutet och grunden för det senast den 30 oktober 2000 och högst sannolikt till och med tidigare.

31 Sökandena påstår att de har rätt att föra talan om ogiltigförklaring av EKSG-beslutet. De påpekar nämligen att samma villkor skall gälla för upptagande till sakprövning av en talan som väcks av en tredje part mot ett beslut som fattats med stöd av EKSG-fördraget som för en talan om ogiltigförklaring av ett beslut som fattats med stöd av EG-fördraget, eftersom en tredje part enligt artikel 33 KS kan föra talan mot beslut "som är riktade till dem", vilket enligt sökandena är fallet i förevarande mål. Dessutom anser de att de regler som följer av EKSG-fördraget, vilka utesluter alla företag som inte omfattas av fördraget från talerätt, även om dessa företag är direkt och personligen berörda av ett beslut som fattats med stöd av det fördraget, visar på ett fel i förhållande till konstitutionella principer, i synnerhet i förhållande till principen om likabehandling.

32 Sökandena bestrider även kommissionens argument att talan skulle ha väckts för sent till den del den avser ogiltigförklaring av EKSG-beslutet. De framhåller nämligen att detta beslut ännu inte har delgivits dem, vilket innebär att den frist på en månad som föreskrivs i artikel 33 tredje stycket KS ännu inte har börjat löpa i enlighet med samma artikel.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

33 I artikel 33 andra stycket KS föreskrivs att "företag eller sammanslutningar som avses i artikel 48 [KS]" på samma villkor som de som föreskrivs i första stycket kan väcka talan avseende beslut och individuella rekommendationer som berör dem eller avseende beslut och generella rekommendationer som de anser utgör maktmissbruk i förhållande till dem. Enligt fast rättspraxis har rättssubjekt som inte omnämns i den artikeln, som innehåller en uttömmande uppräkning av de rättssubjekt som har rätt att väcka talan om ogiltigförklaring, ingen talerätt (domstolens dom av den 11 juli 1984 i mål 222/83, Commune de Differdange m. fl. mot kommissionen, REG 1984, s. 2889, punkt 8, förstainstansrättens beslut av den 29 september 1997 i mål T-4/97, D'Orazio och Hublau mot kommissionen, REG 1997, s. II-1505, punkt 15, och i mål T-70/97, Région wallonne mot kommissionen, REG 1997, s. II-1513, punkt 22).

34 Det framgår dessutom av artikel 80 KS att begreppet företag omfattar "[företag] som bedriver produktionsverksamhet inom kol- och stålsektorn [i gemenskapen]" och dessutom, i fråga om tillämpning av artiklarna 65 och 66 KS och talan som väckts med stöd av dessa bestämmelser, företag och sammanslutningar som utövar distribution inom samma område.

35 När det gäller "sammanslutningar som avses i artikel 48 [KS]" omfattar detta begrepp sammanslutningar för företag inom stålsektorn som har till mål att företräda sina medlemmars gemensamma intressen i den mening som avses i artikel 80 KS (se, för ett liknande resonemang, domstolens dom av den 23 april 1956 i målen 7/54 och 9/54, Groupement des industries sidérurgiques luxembourgeoises mot Höga myndigheten, REG 1956, s. 53, s. 83, av den 19 mars 1964 i mål 67/63, Sorema mot Höga myndigheten, REG 1964, s. 293, s. 316, och av den 6 december 1990 i mål C-180/88, Wirtschaftsvereinigung Eisen- und Stahlindustrie mot kommissionen, REG 1990, s. I-4413, punkt 23, samt förstainstansrättens dom av den 24 oktober 1997 i mål T-239/94, EISA mot kommissionen, REG 1997, s. II-1839, punkt 28).

36 I förevarande mål skall det konstateras att bolagen Ferndorf och Flender inte utövar en tillverknings- eller distributionsverksamhet inom kol- och stålområdet, eftersom de tillverkar stålrör som inte omfattas av EKSG-fördraget, på grund av att de inte anges i bilaga I till EKSG-fördraget. VFR företräder stålrörstillverkarnas intressen.

37 Även om sökandena skulle kunna visa att EKSG-beslutet berör dem, är det således uppenbart att de inte har den talerätt som krävs för att begära en ogiltigförklaring av detta beslut enligt artikel 33 andra stycket KS.

38 I detta avseende kan förstainstansrätten inte godta sökandenas argument att det strider mot principen om rätt till ett verksamt rättsligt skydd och mot principen om likabehandling att det endast är företag och företagssammanslutningar som omfattas av EKSG-fördraget som har rätt att föra talan mot beslut och

rekommendationer som antagits med stöd av detta fördrag. Det är riktigt att det följer av fast rättspraxis att EKSG-fördragets bestämmelser om enskildas talerätt skall tolkas extensivt för att garantera det rättsliga skyddet för dem som berörs (domstolens dom av den 17 februari 1977 i mål 66/76, CFDT mot kommissionen, REG 1977, s. 305, punkt 8, svensk specialutgåva, volym 3 s. 309, och förstainstansrättens dom av den 12 juli 2001 i målen T-12/99 och T-63/99, UK Coal mot kommissionen, REG 2001, s. II-2153, punkt 53). Det skall emellertid påpekas att denna generösa tolkning inte får gå så långt att den strider mot EKSG-fördragets klara ordalydelse. Såsom gemenskapsdomstolarna har påpekat vid många tillfällen ankommer det nämligen inte på dem att göra undantag från det domstolssystem som inrättats genom fördragen (se, särskilt vad gäller de rättsmedel som föreskrivs i EKSG-fördraget, domstolens dom av den 4 juli 1963 i mål 12/63, Schlieker mot Höga myndigheten, REG 1963, s. 173, s. 186).

39 Av det anförda följer att talan inte kan upptas till sakprövning till den del den avser ogiltigförklaring av EKSG-beslutet. Det är således inte nödvändigt att pröva frågan huruvida talan har väckts för sent mot bakgrund av den frist på en månad som föreskrivs i artikel 33 tredje stycket KS.

B — *Huruvida talan kan upptas till sakprövning till den del den avser ogiltigförklaring av EG-beslutet*

1. *Parternas argument*

40 Kommissionen har med stöd av intervenienterna framfört tvivel angående huruvida talan kan upptas till sakprövning. Kommissionen anser nämligen att sökandena, i motsats till vad som anges i bestämmelserna i artikel 230 fjärde stycket EG, inte är personligen berörda av EG-beslutet, som inte är riktat till dem.

41 Kommissionen påstår för det första att ingen av de tre omständigheter för att anse att sökanden i det målet var personligen berörd som förstainstansrätten tog fasta på i sin dom av den 19 maj 1994 i mål T-2/93, Air France mot kommissionen (REG 1994, s. II-323), föreligger i VFR:s och Flenders fall. Dessa omständigheter var för det första att sökanden redan under det administrativa förfarandet hade gjort invändningar mot den anmälda koncentrationen, för det andra att kommissionen hade gjort en bedömning av konkurrenssituationen på de relevanta marknaderna med särskilt beaktande av sökandens situation och för det tredje att sökanden enligt ett avtal med den franska regeringen och kommissionen hade tvingats avhända sig sin andel i bolaget TAT. Vad gäller Ferndorf anser kommissionen att endast det förhållandet att bolaget deltog i det administrativa förfarandet inte är tillräckligt för att det skall anses vara personligen berört, eftersom kommissionen i enlighet med sin praxis på området kontaktade ett flertal företag inom ramen för bedömningen av den anmälda koncentrationen och erhöll ett tjugotal svar.

42 Kommissionen har för det andra gjort gällande att sökandena felaktigt har hänvisat till dom av den 27 april 1995 i mål T-96/92, CCE de la Société générale des grandes sources m.fl. mot kommissionen (REG 1995, s. II-1213), i vilken förstainstansrätten fastställde att det förhållandet att artikel 18.4 i förordning nr 4064/89 uttryckligen utpekar de erkända arbetstagarrepresentanterna från de företag som berörs av en koncentration som en av de tredje parter som har ett tillräckligt intresse för att höras av kommissionen är tillräckligt för att de skall anses som personligen berörda av kommissionens beslut om koncentrationens förenlighet med den gemensamma marknaden. Kommissionen anser nämligen att denna princip inte kan överföras på detta mål, eftersom sökandena till skillnad från de erkända arbetstagarrepresentanterna inte ingår i en klart avgränsad grupp och inte har några särskilda rättigheter enligt förordning nr 4064/89.

43 För det tredje anser kommissionen, i motsats till vad sökandena har hävdat, att enbart det förhållandet att koncentrationen har negativ inverkan på Ferndorfs och Flenders ekonomiska situation i deras egenskap av oberoende rörtillverkare inte är tillräckligt för att de skall anses personligen berörda, eftersom det, oaktat det

förhållande att detta påstående delvis vilar på felaktiga fakta, finns ett stort antal oberoende rörtillverkare inom gemenskapen som befinner sig i samma situation som sökandena.

44 Slutligen anser kommissionen att det är felaktigt av sökandena att hänvisa till dom av den 24 april 1994 i mål T-3/93, Air France mot kommissionen (REG 1994, s. II-121; svensk specialutgåva, volym 15, s. II-1), eftersom situationen för sökanden Air France i det målet — i motsats till vad som är fallet i förevarande mål — klart skilde sig från situationen för övriga operatörer på marknaden.

45 Sökandena har gjort gällande att de har rätt att föra talan om ogiltigförklaring av EG-beslutet.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

46 Eftersom EG-beslutet enbart riktade sig till koncentrationens parter och inte till sökandena följer det av artikel 230 fjärde stycket EG att sökandena har rätt att föra talan om ogiltigförklaring av detta beslut endast om de berörs direkt och personligen av detsamma.

47 I förevarande mål är det uppenbart och dessutom ostridigt mellan parterna att sökandena är direkt berörda av EG-beslutet. Eftersom det ifrågasatta beslutet möjliggör ett genomförande av den planerade koncentrationen, är nämligen beslutet sådant att det kan medföra en omedelbar ändring av situationen på de relevanta marknaderna, vilken därmed endast beror på viljan hos koncentrationens parter (se den ovan i punkt 44 nämnda domen av den 24 mars 1994 i målet Air France mot kommissionen, punkt 80).

48 Det skall således prövas huruvida sökandena också är personligen berörda av nämnda beslut.

49 Enligt fast rättspraxis kan "andra personer än dem som ett beslut är riktat till endast göra anspråk på att vara personligen berörda om beslutet angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem i förhållande till alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till" (domstolens dom av den 15 juli 1963 i mål 25/62, Plaumann mot kommissionen, REG 1963, s. 197, s. 223, svensk specialutgåva, volym 1, s. 181, och den ovan i punkt 41 nämnda domen av den 19 maj 1994 i målet Air France mot kommissionen, punkt 42).

50 I detta avseende skall det inledningsvis konstateras att det framgår av punkterna 37–43 i EG-beslutet att Ferndorf befinner sig i direkt konkurrens med koncentrationens parter på marknaden för stora rör med spiralformad svetsning. Den omtvistade koncentrationen kan således påverka Ferndorf i dess egenskap av direkt konkurrent.

51 Den omtvistade koncentrationen kan dessutom påverka Ferndorf i bolagets egenskap av köpare av råmaterial för tillverkning av rör. Det är nämligen ostridigt att Ferndorf, som är en rörtillverkare som inte förfogar över en egen tillverkning av breda varmvalsade stålband (vilka är nödvändiga för att bolaget skall kunna tillverka stora rör med spiralformad svetsning) vid ett flertal tillfällen har vänt sig till Salzgitter för att tillgodose sitt behov av dessa produkter. Det framgår nämligen av Salzgitters svarsinlaga att det bolaget under åren 1998 och 1999 levererade 2 100 respektive 10 200 ton breda varmvalsade stålband till Ferndorf, vilket, åtminstone vad gäller år 1999, utgör en avsevärd del av det sistnämnda bolagets årskonsumtion. Sökandena har dessutom i sina inlagor och vid förhandlingen gjort gällande att de skadliga verkningarna av den omtvistade koncentrationen på deras leveranser kommer att bli än större, eftersom Salzgitter inom ramen för denna koncentration indirekt har skaffat sig delad kontroll över gemenskapens största rörtillverkare, Europipe, och Salzgitter därmed kommer att

frestas att gynna detta företag till nackdel för sökandena i fråga om leveranser av breda varmvalsade stålband. Därutöver har sökandena påstått att koncentrationen också kommer att medföra att kopplingar skapas mellan Salzgitter och de andra huvudsakliga leverantörerna av breda varmvalsade stålband, det vill säga Usinorgruppen och Thyssengruppen, och att det inte kan uteslutas att dessa kopplingar leder till att koncentrationens parter och dessa utomstående företag samordnar sina verksamheter på marknaderna för de råvaror som är nödvändiga för rörtillverkning till nackdel för de oberoende rörtillverkarna. Slutligen har sökandena påstått att deras farhågor avseende de skadliga effekterna av den omtvistade koncentrationen av deras leveranser av breda varmvalsade stålband hade bekräftats av att koncentrationens parter hade vägrat att leverera breda varmvalsade stålband till Flender efter det att koncentrationen hade genomförts i augusti 2000.

52 Dessutom skall det framhållas att Ferndorf deltog aktivt i det administrativa förfarandet till följd av meddelandet enligt artikel 4.3 i förordning nr 4064/89.

53 Efter att på eget initiativ ha begärt av kommissionen att det skulle ges tillfälle att besvara det frågeformulär som denna hade översänt till olika näringsidkare för att få in information om möjliga effekter som den omtvistade koncentrationen skulle kunna ha på de relevanta marknaderna uttalade Ferndorf kritik på ett antal punkter avseende koncentrationen. I sina skrivelser av den 22 och den 24 augusti 2000 samt i sitt till den sistnämnda skrivelsen bifogade svaret på frågeformuläret angav Ferndorf särskilt att den omtvistade koncentrationen skulle komma att medföra att konkurrensställningen för koncentrationens parter på marknaden för stora rör med spiralformad svetsning stärktes till nackdel för de oberoende rörtillverkare, vilka, i likhet med Ferndorf, inte själva producerar de råvaror som är nödvändiga för tillverkning av rör och vilka inte kan införskaffa dessa råvaror till konkurrenskraftiga priser hos de stora integrerade stålgrupperna.

54 Det framgår för övrigt klart av punkterna 20–23 i EKSG-beslutet, som är en del av bakgrunden till EG-beslutet, och av kommissionens skrivelser att kommissio-

nen har beaktat de invändningar som framförts av de oberoende rörtillverkarna, som till exempel Ferndorf, vid bedömningen av konkurrensförhållandena på marknaden för de råvaror som är nödvändiga för tillverkning av rör samt på marknaderna för rör.

55 Det skall dessutom påpekas att kommissionen i punkt 23 i EKSG-beslutet beaktade den deklaration om undvikande av diskriminering som gjorts av Salzgitter. Det framgår tydligt av det textavsnittet att Salzgitter i denna deklaration åtar sig att inte tillämpa diskriminerande villkor vad avser leveranser av kvartoplattor och breda varmvalsade stålband till oberoende rörtillverkare. Det är för övrigt ostridigt mellan parterna att detta åtagande syftade just till att bemöta de invändningar som hade gjorts av olika oberoende rörtillverkare, som till exempel Ferndorf.

56 Under dessa omständigheter skall Ferndorf anses direkt och personligen berörd av EG-beslutet.

57 Det finns för övrigt ingen anledning att bedöma om de andra sökandena har talerätt, eftersom det är fråga om en och samma talan (se domstolens dom av den 24 mars 1993 i mål C-313/90, CIRFS m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-1125, punkt 31, svensk specialutgåva, volym 14, s. I-83, och förstainstansrättens dom av den 6 mars 2002 i målen T-127/99, T-129/99 och T-148/99, Diputación Foral de lava m.fl. mot kommissionen, REG 2002, s. II-1275, punkt 52).

58 Av det ovan anförda följer att talan kan upptas till sakprövning till den del den avser ogiltigförklaring av EG-beslutet.

C — *Sökandenas argument att talan skall tas upp till sakprövning i sin helhet, eftersom den avser ogiltigförklaring av två beslut som i själva verket utgör ett enda beslut*

1. *Parternas argument*

59 Sökandena anser att de argument som anförts av kommissionen för att visa att talan skall avvisas vilar på ett felaktigt juridiskt synsätt, nämligen det att EKSG-beslutet och EG-beslutet utgör oberoende rättsakter som grundas på olika bestämmelser och som följaktligen regleras av olika villkor när det gäller frågan huruvida talan om ogiltigförklaring av dessa beslut kan tas upp till sakprövning. Sökandena anser nämligen att dessa två beslut i själva verket utgör en enda administrativ rättsakt för vilken enhetliga villkor för upptagande till sakprövning skall tillämpas. Detta innebär att en talan som uppfyller villkoren för upptagande till sakprövning i ett av de två fördragen skall förklaras kunna upptas till sakprövning i sin helhet. Detta är fallet med talan i nu aktuellt mål.

60 Till stöd för detta påstående gör sökandena för det första gällande att kommissionens rättsliga resonemang motsägs av det förhållande att de ifrågasatta besluten avser en och samma odelbara företagskoncentration som med tillämpning av artiklarna 66.1 KS och 7.1 i förordning nr 4064/89 faller under kommissionens kontroll av företagskoncentrationer och som därmed kan vara fördragsenlig endast om den uppfyller kraven inom båda dessa rättsområden. Enligt sökandena skulle det således ha varit nödvändigt att anta ett beslut som ensamt uppfyller båda rättsområdenas krav.

61 För det andra anser sökandena att det förhållande att antagande av flera separata beslut kan leda till sinsemellan motstridiga resultat strider mot principerna om sammanhang och lagenlighet i den administrativa verksamheten. Dessa principer innebär att kommissionen har en principiell skyldighet att i sina beslut beakta

rättsliga normer som omfattas av dess behörighet, som är tillämpliga på föremålet för förfarandet och som kan påverka dess bedömning (se domstolens dom av den 15 juni 1993 i mål C-225/91, Matra mot kommissionen, REG 1993, s. I-3203, punkterna 41 och 42, svensk specialutgåva, volym 14, s. I-213, och av den 27 januari 2000 i mål 164/98 P, DIR International Film m.fl. mot kommissionen, REG 2000, s. I-447, punkterna 21 och 30, och förstainstansrättens dom av den 31 januari 2001 i mål T-156/98, RJB Mining mot kommissionen, REG 2001, s.II-337, punkt 112).

62 För det tredje anser sökandena att den syn som kommissionen förespråkar står i motsägelse till de ambitioner som anges i kommissionens meddelande om tillnärmning av förfaranden vid behandling av koncentrationer inom ramen för EKSG- och EG-fördragen (EGT 1998, C 66, s. 36, nedan kallat meddelandet om tillnärmning av förfaranden). Av detta meddelande följer nämligen att de företagskoncentrationer som faller inom tillämpningsområdet för bägge förbudsbestämmelserna skall bedömas med beaktande av bägge aspekterna inom ramen för ett enda förfarande och att de regler som föreskrivs i förordning nr 4064/89 och dess tillämpningsbestämmelser skall tillämpas analogt på detta enda förfarande.

63 För det fjärde anser sökandena att kommissionens inställning är felaktig, eftersom kommissionen, då man kan anta att företagskoncentrationen har utgjort föremål för en enda anmälan, endast skulle kunna yttra sig över denna företagskoncentration i en enda rättsakt antagen inom en månad efter det att anmälan mottagits (artikel 10.1 i förordning nr 4064/89). Sökandena har påpekat att kommissionen i sitt meddelande om tillnärmning av förfaranden visserligen inte har angett att fristen på en månad är av en allmänt tvingande karaktär. I ett fall som det förevarande skall emellertid fristen på en månad tillämpas såväl av rättssäkerhetsskäl som för att inte ändra det anmälningssystem som inrättats genom förordning nr 4064/89.

64 För det femte har sökandena gjort gällande att kommissionens tolkning inte kan följas, mot bakgrund av att EKSG-fördraget upphör att gälla under år 2002. Enligt sökandena förutsätter bedömningen enligt reglerna om kontroll av

företagskoncentrationer att det görs långsiktiga uppskattningar av koncentrationens inverkan på marknadsstrukturerna. Kommissionen borde därför ha beaktat — särskilt med avseende på EG-fördragets regler om kontroll av koncentrationer — de strukturella förändringar av konkurrensvillkoren som koncentrationen skulle kunna medföra på stålmarknaderna och på de marknader för konsumtionsvaror som ligger efter dessa i den ekonomiska processen inom en period som sträckte sig längre än EKSG-fördragets giltighetstid.

65 Till sist anser sökandena att kommissionens förhållningssätt begränsar deras rättsskydd, eftersom det inte kan uteslutas att detta förhållningssätt i vissa fall får till följd att en berörd part tvingas väcka talan om ogiltigförklaring av det första beslutet innan han fått kännedom om det andra beslutet.

66 Kommissionen tillbakavisar samtliga argument som sökandena anfört till stöd för att den omtvistade koncentrationen skulle ha godkänts genom ett enda beslut.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

67 Inledningsvis skall det påpekas att den omtvistade koncentrationen omfattas av såväl EKSG- som EG-fördragen, eftersom parterna inte bara är verksamma inom området för stålproduktion, i den mening som termen definieras i bilaga I till EKSG-fördraget, utan också inom områden som tillhör senare led i processen för bearbetning av stål och som därmed inte omfattas av EKSG-fördraget utan av EG–fördraget.

68 Enligt fast rättspraxis följer det emellertid av artikel 305.1 EG att vad avser frågan hur den gemensamma marknaden skall fungera, fortsätter bestämmelserna i EKSG-fördraget och samtliga bestämmelser som har antagits för tillämpningen av detta fördrag att gälla, oberoende av att EG-fördraget upprättats (se domstolens dom av den 24 oktober 1985 i mål 239/84, Gerlach, REG 1985, s. 3507, punkt 9, och av den 24 september 2002 i målen C-74/00 P och C-75/00 P, Falck et Acciaierie di Bolzano mot kommissionen, REG 2002, s. I-7869). Eftersom det i artikel 66 i EKSG-fördraget finns särskilda regler för kontrollen av företagskoncentrationer skall dessa regler, som utgör *lex specialis*, tillämpas på de företagskoncentrationer, eller delar av sådana koncentrationer, som omfattas av det fördraget. Av detta följer att i de fall då det föreligger en företagskoncentration som omfattas av bägge fördragen skall de delar av denna som omfattas av EKSG-fördraget bedömas enligt reglerna i artikel 66 KS medan alla andra aspekter av denna koncentration skall bedömas enligt de allmänna regler för kontroll av företagskoncentrationer som inrättats genom förordning nr 4064/89.

69 Eftersom både artikel 66 KS och förordning nr 4064/89 innebär ett krav på förhandstillstånd för planerade företagskoncentrationer kan därför dessutom parterna i en koncentration som omfattas av bägge fördragen endast genomföra den förhandsanmälda planerade koncentrationen om de har fått två separata tillstånd, nämligen dels ett tillstånd enligt artikel 66.2 KS för de delar av koncentrationen som omfattas av EKSG-fördraget, dels ett tillstånd enligt förordning nr 4064/89 för de delar av koncentrationen som omfattas av EG-fördraget.

70 Med anledning av dessa särskilda förhållanden var det således tillåtet för kommissionen att anta två olika beslut för att förklara den omtvistade koncentrationen förenlig med den gemensamma marknaden. Detta förfaringssätt framstår som så mycket mer berättigat som bestämmelserna i artikel 66 KS och i förordning nr 4064/89 skiljer sig såväl i fråga om de materiella som i fråga om de processuella delarna.

71 Det skall påpekas att villkoren för att en företagskoncentration skall tillåtas, vilka föreskrivs i dessa bestämmelser, och därmed själva föremålet för den kontroll som

inrättats genom bestämmelserna, inte är desamma. Enligt artikel 66.2 KS kan kommissionen nämligen endast tillåta en koncentration som omfattas av EKSG-fördraget om denna åtgärd inte ger berörda personer eller företag möjlighet "att fastställa priser, kontrollera eller inskränka produktionen eller distributionen eller förhindra bibehållandet av en effektiv konkurrens på en betydande del av marknaden för dessa produkter" eller "att undandra sig de konkurrensregler som följer av tillämpningen av detta fördrag, särskilt genom upprättandet av en konstlad undantagsställning, vilken medför en väsentlig fördel i fråga om tillgång till försörjningskällor och avsättning". Enligt artikel 2.2 i förordning nr 4064/89 däremot kan kommissionen förklara en koncentration förenlig med den gemensamma marknaden endast om denna varken skapar eller förstärker "en sådan dominerande ställning som medför att den effektiva konkurrensen inom den gemensamma marknaden eller en väsentlig del av den påtagligt skulle hämmas".

72 Dessutom föreligger ett flertal skillnader vad gäller förfarandet. Som exempel skall påpekas att det i förordning nr 4064/89, i motsats till artikel 66 KS, föreskrivs ett offentliggörande i Europeiska gemenskapernas officiella tidning med anledning av anmälan (artikel 4.3), snäva tidsfrister för att fatta beslut inom ramen för kontrollen av företagskoncentrationer (artikel 10), och en skyldighet att tillsända anmälaren ett meddelande om anmärkningar samt ge dem möjlighet att ta del av akten innan kommissionen fattar ett beslut där den förklarar att en företagskoncentration inte är förenlig med den gemensamma marknaden eller ger tillåtelse till koncentrationen på vissa villkor (artikel 18.1 och 18.3).

73 Det står således klart att kommissionen inte har handlat i strid med gällande bestämmelser genom att anta två separata beslut för att tillåta den omtvistade koncentrationen.

74 Inget av de argument som framförts av sökandena föranleder en annan bedömning.

75 För det första har sökandena felaktigt gjort gällande att kommissionen inte var behörig att fatta två separata beslut, eftersom dessa avser en och samma odelbara företagskoncentration som enligt artikel 7.1 i förordning nr 4064/89 och artikel 66.1 KS omfattades av kommissionens kontroll av företagskoncentrationer och därmed kunde vara lagenlig endast om den uppfyllde villkoren på båda dessa rättsområden. Såsom har angetts ovan kunde nämligen kommissionen således, på grund av att två skilda kontrollförfaranden föreskrivs i EKSG- respektive EG-fördragen, anta två separata beslut för att tillåta en blandad koncentration, särskilt eftersom den kontroll som föreskrivs i artikel 66 KS skiljer sig från det som föreskrivs i förordning nr 4064/89, såväl vad gäller förfarandet som i materiellt hänseende. Det förhållandet att det är fråga om en och samma odelbara företagskoncentration kan inte leda till en annan bedömning. Det är visserligen riktigt att ur en ekonomisk synvinkel utgör en anmäld blandad företagskoncentration i allmänhet en odelbar helhet för dem som har gjort anmälan. Detta hindrar emellertid inte att den ifrågavarande företagskoncentrationen ur en juridisk synvinkel gör det nödvändigt för kommissionen att bevilja två separata tillstånd, nämligen dels ett tillstånd enligt artikel 66.2 KS för de delar av koncentrationen som omfattas av EKSG-fördraget, dels ett tillstånd enligt förordning nr 4064/89 för resten av koncentrationen.

76 För det andra saknas det skäl att godta sökandenas argument att det inte är förenligt med kommissionens skyldighet att tillse att dess beslut inte är sinsemellan motstridiga att anta separata beslut avseende en blandad koncentration. Det är riktigt att kommissionen enligt fast rättspraxis principiellt skall ha möjlighet att se till att tillämpningen av olika gemenskapsrättsliga bestämmelser inte leder till inkonsekvenser (de ovan i punkt 61 nämnda domarna i målen Matra mot kommissionen, punkterna 41 och 42, och DIR International Film m.fl. mot kommissionen, punkterna 21 och 30). Det skall dock påpekas att enbart den omständigheten att kommissionen antar två separata beslut inom ramen för kontrollen av en blandad företagskoncentration inte i sig medför ett åsidosättande av denna skyldighet. I motsats till vad sökandena har påstått utgör det nämligen inte en motstridighet att antagandet av två separata beslut kan leda till att kommissionen helt eller delvis tillåter koncentrationen till den del den omfattas av EKSG-fördraget, medan den helt eller delvis förbjuder den till den del den omfattas av EG-fördraget. Detta är snarare en följd av att företagskoncentrationerna eller delar av dessa regleras av olika formella och materiella regler beroende

på om de omfattas av EKSG- eller EG-fördraget. Liknande slutsatser gäller för det fall en talan om ogiltigförklaring som riktar sig mot beslut om att bevilja en blandad koncentration leder till olika resultat för det beslut som fattats enligt artikel 66 KS och det beslut som fattats enligt förordning nr 4064/89. Vare sig kommissionen antar ett enda beslut eller två separata beslut skall nämligen gemenskapsdomstolarna kontrollera att dessa beslut överensstämmer med de gällande reglerna på de bägge områdena.

77 Det är riktigt att kommissionen enligt ovan nämnda rättspraxis är skyldig att undvika motstridigheter vid utövandet av sin kontroll av en blandad företagskoncentration enligt de villkor som anges i artikel 66 KS och förordning nr 4064/89. Sökandena har emellertid inte framfört något bevis för att kommissionen inte skulle ha uppfyllt detta villkor i förevarande ärende. Det skall dessutom påpekas att ett sådant åsidosättande inte har skett här, eftersom kommissionen har fattat dessa beslut inom ramen för en övergripande och sammanhållen bedömning av den anmälda koncentrationen, vilket tydligt framgår av de ifrågasatta besluten. Redogörelserna för koncentrationsparternas aktiviteter i punkterna 3–11 i EKSG-beslutet och i punkterna 3–8 i EG-beslutet är för det första i stort sett identiska. Vidare har kommissionen dessutom i punkt 11 i EKSG-beslutet tydligt angett att de delar av koncentrationen som omfattades av EG-fördraget behandlades inom ramen för EG-beslutet, medan den i punkt 8 i EG-beslutet påpekar att de delar av koncentrationen som omfattas av EKSG-fördraget behandlades i EKSG-beslutet. Slutligen har kommissionen i punkterna 20–23 i EKSG-beslutet analyserat de potentiella effekterna av den omtvistade koncentrationen på de EKSG-marknader som berör produktionsled som ligger närmast före de produktionsled som berörs av rörmarknaderna, vilka omfattas av EG-fördraget. Kommissionen har i själva verket beaktat de invändningar som gjorts i detta hänseende av rörtillverkarna, nämligen att koncentrationens parter efter det att koncentrationen har genomförts inte längre kommer att ha något intresse av att förse dem med de råvaror som krävs för tillverkningen av stålrör, som är en marknad där de konkurrerar direkt med dotterbolag till koncentrationens parter. För att ta hänsyn till dessa invändningar gjorde kommissionen en analys av de potentiella effekterna som koncentrationens parters ställning på EKSG-marknader i tidigare led skulle kunna ha på konkurrenssituationen på senare EG-marknader, det vill säga rörmarknaderna.

78 För det tredje är det felaktigt av sökandena att hänvisa till meddelandet om tillnärmning av förfaranden för att försöka visa att kommissionen inte hade rätt att fatta två separata beslut.

79 Det skall påpekas att meddelandet enligt ordalydelsen är avsett att "öka insynen och förbättra beaktandet av försvarets rättigheter vid utredningen [av en anmälan av en koncentration som omfattas av EKSG-fördraget] liksom till att påskynda beslutsprocessen" (punkt 1). Meddelandet syftar även till att motsvara företagens förväntningar, i synnerhet vad avser koncentrationer som gäller både EKSG- och EG-fördragen, förenkla förfarandena och slutligen "möjliggöra för företag att lära känna de allmänrättsliga förfarandena mot bakgrund av att EKSG-fördraget snart upphör" (punkt 2). För att uppnå detta syfte avser kommissionen att tillämpa ett antal av de regler som föreskrivs i förordning nr 4064/89 och dess tillämpningsbestämmelser analogt på de koncentrationer som omfattas av EKSG–fördraget. Kommissionen har dock i motsats till vad sökandena har påstått inte någonstans i meddelandet angett att den skall tillämpa alla bestämmelser i förordning nr 4064/89 och dess tillämpningsbestämmelser analogt. Kommissionen har tvärtom klart angett att endast vissa närmare angivna bestämmelser skulle tillämpas analogt.

80 Det skall dessutom påpekas att detta meddelande, som innehåller ett antal regler som kommissionen har uppställt för sig själv, inte på något sätt utesluter att kommissionen antar separata beslut när den tillåter en koncentration som omfattas av både EKSG- och EG-fördragen. I meddelandet föreskrivs tvärtom ett antal bestämmelser som gör det möjligt att förenkla förfarandet samt att minimera de problem som kan uppstå på grund av att den anmälda koncentrationen omfattas av två separata fördrag och granskas enligt olika bestämmelser som anges i dessa. Detta gäller bland annat för de tidsfrister inom vilka kommissionen skall anta sina beslut enligt EKSG-fördraget (punkterna 7–9 i meddelandet). Trots att det inte föreskrivs någon tidsfrist i artikel 66 KS för att anta ett beslut om att tillåta en koncentration som omfattas av det fördraget har kommissionen i punkt 7 i meddelandet angett att den "kommer ... att försöka fatta sitt beslut inom en månad från anmälan". Detta åtagande, som utgör en

skyldighet att förfara på ett visst sätt, gör det möjligt att garantera att i de fall då en koncentration omfattas både av EKSG- och EG-fördragen kommer kommissionen att meddela ett tillstånd enligt EKSG-fördraget inom en tidsfrist som ligger så nära tidsfristen för meddelande av tillstånd enligt EG-fördraget som möjligt. Tillstånd enligt EG-fördraget skall enligt artikel 10.1 meddelas inom en månad efter det att koncentrationen har anmälts.

81 Förstainstansrätten underkänner i detta sammanhang även sökandenas argument att rättssäkerhetsprincipen och behovet av att bibehålla det anmälningssystem som föreskrivs i förordning nr 4064/89 medför att man inom ramen för en koncentration som omfattas av både EKSG- och EG-fördragen måste tillämpa den enmånadsfrist som föreskrivs i artikel 10.1 i förordning nr 4064/89 även på ett beslut som har fattats enligt EKSG-fördraget. Det är riktigt att det förhållandet att kommissionen, vid bedömningen av en koncentration enligt EKSG-fördraget, i motsats till vad som är fallet för koncentrationer som omfattas av EG-fördraget, inte är bunden av snäva tidsfrister kan medföra en besvärlig situation för parterna i en koncentration som omfattas av både EKSG- och EG-fördragen. Detta är särskilt fallet då kommissionen redan har tillåtit en koncentration till den del den omfattas av EG-fördraget men ännu inte har fattat ett beslut om att tillåta den enligt EKSG-fördraget. I ett sådant fall är parterna nämligen, även om koncentrationen har tillåtits med avseende på den del som omfattas av EG-fördraget, tvungna att vänta till dess att kommissionen fattar beslut om att tillåta också den del av koncentrationen som omfattas av EKSG-fördraget innan de kan genomföra koncentrationen som helhet. I motsats till vad sökandena har påstått står det likväl klart att osäkerheten i denna situation inte leder till någon rättsosäkerhet avseende koncentrationen i fråga, eftersom denna ännu inte har genomförts sett ur ett gemenskapsrättsligt perspektiv. Det är dessutom just för att förkorta denna osäkra situation så mycket som möjligt som kommissionen i sitt meddelande om tillnärmning av förfaranden har framhållit att den kommer att försöka att fatta sina EKSG-beslut inom en månad från anmälan.

82 För det fjärde saknas det skäl att godta sökandenas argument att antagandet av separata beslut innebär att deras rättsskydd begränsas. I förevarande fall fattades EKSG-beslutet nio dagar efter det att EG-beslutet hade fattats, det vill säga inom en ovanligt kort tid. Genom att handla på det sättet har kommissionen följt det

den har angett i punkt 7 i meddelandet om tillnärmning, det vill säga att "försöka fatta sitt beslut [enligt EKSG-fördraget] inom en månad från anmälan". Dessutom medför det förhållandet att kommissionen fattade EKSG-beslutet en kort tid efter EG-beslutet att det saknas skäl att godta sökandenas hypotetiska resonemang om att de hade varit tvungna att väcka talan om ogiltigförklaring av EG-beslutet innan EKSG-beslutet hade fattats. I förevarande fall hade sökandena nämligen fått kännedom om de två ifrågasatta besluten per fax den 4 oktober 2000, vilket innebär att den talefrist som anges i artikel 230 femte stycket EG inte hade börjat löpa vid den tidpunkt då kommissionen fattade EKSG-beslutet.

83 Slutligen skall det påpekas att — i motsats till vad sökandena har påstått — det förhållandet att EKSG-fördraget skulle upphöra att gälla under år 2002 inte utgjorde något hinder för kommissionen att fatta två separata beslut för att ge tillstånd till den omtvistade koncentrationen. Det förhållandet att EKSG-fördraget skulle upphöra att gälla kan nämligen inte dölja den omständigheten att så länge som det fördraget var i kraft ålåg det kommissionen att mot bakgrund av bestämmelserna i artikel 66 KS avgöra om de koncentrationer som omfattades av det fördraget kunde tillåtas. Det är ostridigt att EKSG-fördraget fortfarande var giltigt vid den tidpunkt då kommissionen antog EKSG-beslutet. Dessutom har sökandena inte vid något tillfälle visat på vilket sätt den omständigheten att det fördraget snart skulle upphöra skulle ha hindrat kommissionen från att göra en korrekt bedömning av den anmälda koncentrationen med avseende på de villkor som anges i artikel 66.2 KS.

84 Mot bakgrund av vad som anförts anser förstainstansrätten att det saknas grund för sökandenas argument, som går ut på att visa att det i ett fall som det förevarande är tillräckligt att villkoren för talerätt är uppfyllda när det gäller ett av de två besluten om att tillåta den omtvistade koncentrationen för att talan skall tas upp till sakprövning i sin helhet. Det skall likaledes konstateras att kommissionen inte har handlat i strid med gällande rättsregler när den fattade två separata beslut för att tillåta den omtvistade koncentrationen.

D — *Huruvida Mannesmanns interventionsinlaga kan tas upp till sakprövning*

1. *Parternas argument*

85 Sökandena har gjort gällande att Mannesmanns interventionsinlaga strider mot artikel 116.4 andra stycket b i rättegångsreglerna, att den inte uppfyller motiveringsskyldigheten och att den därmed inte skall anses kunna upptas till sakprövning. Intervenienten har nämligen inte själv motiverat sin interventionsinlaga, utan har endast hänvisat till den redogörelse som lämnats av Salzgitter.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

86 I artikel 116.4 andra stycket b i rättegångsreglerna föreskrivs följande:

”Inlagan skall innehålla

a) intervenientens yrkande, genom vilket han helt eller delvis stöder eller bestrider något av parterna framställt yrkande,

b) de rättsliga grunder och omständigheter i övrigt som intervenienten åberopar,

c) i förekommande fall, uppgift om den bevisning som åberopas.”

87 I förevarande mål har Mannesmann genom skrivelse av den 2 juli 2001 meddelat förstainstansrätten att bolaget i alla delar stödde kommissionens argument och att det även delade kommissionens yrkanden, det vill säga att talan skall avvisas eller ogillas samt att sökandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Mannesmann tillade att bolaget för att undvika upprepningar hänvisade till de argument som utvecklats i Salzgitters interventionsinlaga vars utarbetande det hade deltagit i.

88 I motsats till vad sökandena påstår strider detta förfaringssätt inte mot bestämmelserna i artikel 116.4 i rättegångsreglerna eller mot motiveringsskyldigheten.

89 Det skall understrykas att Mannesmann genom att gå till väga på detta sätt endast har hänvisat till en handling i målet som innehåller alla delar som föreskrivs i artikel 116.4 andra stycket i rättegångsreglerna. Denna handling i målet har dessutom inkommit samma dag, i samma mål och till samma avdelning av förstainstansrätten. Det föreligger därmed ingen som helst risk för sammanblandning. Detta sätt att agera gör det dessutom möjligt att spara på gemenskapsdomstolarnas begränsade resurser. Eftersom det intervenerande bolaget således inte har hänvisat till framtida handlingar eller till handlingar vars innehåll det inte kunde känna till är det tillvägagångssättet inte oförenligt med det ansvar som varje part har för innehållet i de rättegångshandlingar som den inkommer med.

90 Det skall dessutom påpekas att den rättspraxis som sökandena har hänvisat till som stöd för sitt påstående inte är relevant.

91 Det är visserligen riktigt att förstainstansrätten i sin dom av den 29 juni 1995 (i mål T-37/91, ICI mot kommissionen, REG 1995, s. II-1901) inte tillät sökandebolaget i det målet att göra en allmän hänvisning till de ansökningar

det hade inkommit med i två andra mål. Detta berodde emellertid på att förstainstansrätten konstaterade att de grunder och argument som framställts i de två målen avsåg "två skilda marknader och två skilda överträdelser" (punkt 46 i domen) och framför allt två skilda mål som inte hade förenats, vilket innebar att hänvisningen gjordes till en handling som inte omfattades av handlingarna i målet. Detta är dock helt uppenbart inte fallet i förevarande mål, i vilket det handlar om en hänvisning till en handling i samma mål och inför samma avdelning. Dessutom godtog förstainstansrätten i punkt 47 i den nyss nämnda domen en hänvisning till inlagor som inkommit i ett annat mål på grund av att "parterna, ombuden och advokaterna är identiska, att de båda ansökningarna getts in till förstainstansrätten samma dag, att de båda målen har behandlats inför samma avdelning och tilldelats samma referent och slutligen att de ifrågasatta besluten rör samma marknad". Eftersom förstainstansrätten med rätta har godtagit att en part hänvisar till inlagor som ingivits i andra mål, gäller detta i än högre grad för en hänvisning till en handling som ingivits i samma mål och inför samma avdelning, vilket är fallet i förevarande mål.

92 Det finns inte heller stöd för påståendet att Mannesmann har handlat rättsstridigt i domstolens dom av den 13 december 1990 (i mål C-347/88, kommissionen mot Grekland, REG 1990, s. I-4747) och av den 13 mars 1992 (i mål C-43/90, kommissionen mot Tyskland, REG 1992, s. I-1909). Det skall nämligen påpekas att kommissionen, som hade yrkat att domstolen skulle fastställa att de berörda medlemsstaterna hade underlåtit att uppfylla sina skyldigheter enligt fördraget, i de målen hade hänvisat till ett antal grunder som endast hade framförts i de formella underrättelser som riktats till dessa medlemsstater. Domstolen förklarade att en sådan hänvisning till grunder som inte förekom i ansökan inte kunde tas upp till sakprövning, eftersom ett sådant handlingssätt klart stred mot bestämmelserna i artikel 19 i protokollet om stadgan för domstolen och artikel 38.1 c i domstolens rättegångsregler, enligt vilka ansökan bland annat skall innehålla en kort framställning av grunderna för talan (punkterna 28 och 29 i den ovannämnda domen kommissionen mot Grekland, och punkterna 5–9 i den ovannämnda domen kommissionen mot Tyskland).

93 Det finns slutligen inte stöd för sökandenas påstående i domstolens beslut av den 7 mars 1994 (i mål C-338/93 P, De Hoe mot kommissionen, REG 1994, s. I-819,

punkterna 28–30). Det skall påpekas att De Hoe, inom ramen för överklagandet av förstainstansrättens dom, genom vilken hans talan ogillats, klagade på att förstainstansrätten felaktigt hade slagit fast att det varken överensstämde med kraven i artikel 19 första stycket i domstolens stadga eller med dem i artikel 44.1 c i rättegångsreglerna att i ansökan kopiera hela innehållet i klagomålet. I sin dom underkände domstolen denna grund och hänvisade till att underlåtenheten att ange grunderna för talan med hänsyn till omständigheterna i det målet inte kunde kompenseras genom en kopiering av hela innehållet i klagomålet (punkt 29 i beslutet). Det är uppenbart att dessa resonemang inte kan överföras på det förevarande fallet, där det är fråga om en hänvisning till en interventionsinlaga som ingivits av en annan intervenient inom ramen för samma rättegång.

Prövning i sak

A — *Huruvida det föreligger en uppenbart oriktig bedömning avseende den omtvistade koncentrationens effekter på marknaden för stora svetsade rör*

1. *Parternas argument*

94 Sökandena har gjort gällande att kommissionen har gjort sig skyldig till en uppenbart oriktig bedömning vad gäller såväl de horisontala som de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för stora svetsade rör.

95 I fråga om de horisontella effekterna har sökandena gjort gällande att det är tveksamt om det antal andelar av marknaden för stora rör som koncentrationens

parter anges inneha i EG-beslutet är riktigt, eftersom kommissionen har beaktat andelar för ett företag som aldrig har varit verksamt på marknaden (Linde), för ett annat företag som inte är närvarande på marknaden sedan 1993 (Gräbener) och slutligen för ett företag som var föremål för ett konkursförfarande vid tidpunkten då det ifrågasatta beslutet fattades (Klöckner Muldenstein). Dessutom påpekar de att om man antar att kommissionens uppgifter är riktiga leder det till att koncentrationens parter dominerar marknaden för stora svetsade rör med en marknadsandel på 30,5 procent (punkt 36 i EG-beslutet) och på långt avstånd från sina konkurrenter.

96 Vad gäller de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen har sökandena gjort gällande att det klart framgår av det CO-formulär som utgör en bilaga till förordning nr 447/98 samt av artikel 2.1 b och c i förordning nr 4064/89 att kommissionen inom ramen för sin kontroll av företagskoncentrationer inte enbart skall beakta de horisontella effekterna utan också vertikala aspekter av den anmälda koncentrationen på en viss marknad. De anser att denna analys var så mycket viktigare i detta fall där den starka ställning som koncentrationens parter hade på marknaden för stora svetsade stålrör till följd av den omtvistade koncentrationen hade stärkts av den ställning de hade på marknaden för de råvaror som användes för tillverkningen av rören, nämligen dels breda varmvalsade stålband, dels kvartoplattor. De hävdar emellertid att kommissionen inte har beaktat dessa vertikala effekter, åtminstone inte i tillräcklig omfattning.

97 Vad gäller kvartoplattor avsedda för tillverkning av stora rör med svetsning på längden har sökandena gjort gällande att, såsom framgår av punkterna 17–19 i EKSG-beslutet har koncentrationens parter en mycket stark ställning på den marknaden, eftersom de genom Usinor/DH och Riva har en marknadsandel på 96 procent vilket gör att man kan anta att de har ett oligopol på den marknaden. Enligt sökandena var denna omständighet än viktigare, eftersom dessa tre företag, med en marknadsandel på 50 procent, har en stark ställning på den marknad som ligger i ett senare produktionsled i förhållande till marknaden för stora rör med svetsning på längden. De påstår att kommissionen i sitt EG-beslut har underlåtit att beakta denna omständighet, vilket enligt dem utgör ett åsidosättande av artikel 2.1 i förordning nr 4064/89.

98 Vad gäller breda varmvalsade stålband avsedda för rörtillverkning anser sökandena att den omtvistade koncentrationen har medfört en grundläggande förändring av situationen för koncentrationens parter på den marknaden, eftersom MRW tack vara Salzgitters tillverkning av stora varmvalsade stålband förfogade över en fristående leverantör av råvaror, vilket förstärkte MRW:s ställning på den marknad som ligger i ett senare produktionsled i förhållande till marknaden för stora rör med en spiralformad svetsning på bekostnad av oberoende tillverkare av vilka Ferndorf är en.

99 De hävdar dessutom att Salzgitters påstående att koncentrationens parter bara innehade 4,2 procent av marknaden för breda varmvalsade stålband vilar på det felaktiga antagandet att denna marknad omfattar alla typer av breda varmvalsade stålband utan beaktande av vad de var avsedda för. De påpekar nämligen att vad gäller både de tillämpliga tekniska och rättsliga kraven är tillverkningen av breda varmvalsade stålband avsedda för stålrörstillverkning så olik tillverkningen av breda varmvalsade stålband avsedda för annat bruk, såsom exempelvis biltillverkning, att de olika typerna av produkter inte är utbytbara. Enligt sökandena förstärks denna avsaknad av utbytbarhet av den omständigheten att stålproducenterna fastställer olika priser beroende på om de breda varmvalsade banden är avsedda för rörtillverkning eller för annan användning. Enligt sökandena har detta fel i definitionen av marknaden för referensprodukterna ett flertal effekter på Salzgitters och kommissionens framställningar, eftersom det framgår att Salzgitters marknadsandel, med tillämpning av sökandenas definition av produktmarknaden, är mycket större än vad bolaget har påstått. De påstår även att kommissionen i fotnot 20 i sin svarsinlaga implicit har medgivit att sökandenas definition av produktmarknaden är korrekt.

100 Sökandena påpekar även att kommissionen har gjort en oriktig bedömning vad gäller definitionen av den geografiska marknaden för breda varmvalsade stålband. Det framgår enligt dem av ett antal indicier att den geografiska marknaden för breda varmvalsade stålband inte omfattar hela gemenskapen utan är begränsad till de nationella marknaderna. För det första är bara en liten del av tillverkningen av breda varmvalsade stålband inom gemenskapen föremål för

handel inom gemenskapen. För det andra har importen av breda varmvalsade stålband från tredje land begränsats av införandet av höga antidumpningstullar (kommissionens beslut nr 283/2000/EKSG av den 4 februari 2000 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa valsade platta produkter av järn eller olegerat stål, med en bredd av minst 600 mm, varken pläterade, på annat sätt metallöverdragna eller försedda med annat överdrag, i ringar eller rullar, inte vidare bearbetade efter varmvalsningen, med ursprung i Bulgarien, Indien, Sydafrika, Taiwan och Förbundsrepubliken Jugoslavien, om godtagande av åtaganden som gjorts av vissa exporterande tillverkare och om avslutande av förfarandet rörande import med ursprung i Iran (EGT L 31, s. 15); kommissionens beslut 1758/2000/EKSG av den 9 augusti 2000 om införande av en slutgiltig antidumpningstull på import av vissa varmvalsade platta produkter av olegerat stål med ursprung i Folkrepubliken Kina, Indien och Rumänien, om godtagande av ett åtagande gällande Indien och Rumänien samt om slutgiltigt uttag av de preliminära tullar som införts (EGT L 202, s. 21). För det tredje hade under år 2000 de priser Salzgitter tog för leverans av breda varmvalsade stålband stigit med nästan 74 procent. Slutligen var skillnaderna stora mellan de priser som togs ut i de olika medlemsstaterna för breda varmvalsade stålband och kvartoplattor.

101 Sökandena anser dessutom att kommissionen vid beräkningen av marknadsandelarna för breda varmvalsade stålband borde ha beaktat MRW:s tillverkning av breda varmvalsade stålband, även om detta företag har denna verksamhet på entreprenad hos TKS. Enligt sökandena kan det förhållandet att MRW inte har tillstånd att sälja breda varmvalsade stålband till utomstående på grund av de offentliga uppdrag som företaget har ålagts av kommissionen inte ändra denna slutsats, eftersom MRW vid ett upphävande av detta uppdrag i vilket fall som helst skulle vara en potentiell säljare av breda varmvalsade stålband och således även en potentiell konkurrent till Salzgitter och andra företag.

102 Sökandena påpekar dessutom att kommissionen i punkt 14 i EKSG-beslutet lämnar frågan huruvida det fanns överlappningar mellan marknaden för breda varmvalsade stålband och kvartoplattor öppen. Enligt sökandena finns det inte någon tvekan, ens enligt kommissionens syn, om att utbuden av breda varmvalsade stålband och kvartoplattor möts på samma marknad, vilket skulle

innebära att kommissionen borde ha tagit med den kvantitet breda varmvalsade stålband som sålts av Salzgitter i sin beräkning av marknadsandelarna för kvartoplattor. Följaktligen anser den att den bedömning av marknaden för kvartoplattor som kommissionen har gjort är ogiltig, eftersom kommissionen inte på något sätt har berört marknaden för breda varmvalsade stålband. Enligt sökandena är denna slutsats så mycket mer oundviklig som kommissionen i punkt 17 i EKSG-beslutet har konstaterat att koncentrationens parter hade en marknadsandel på 28 procent till och med endast för kvartoplattorna, vilket innebär att denna marknadsandel skulle ha varit ännu större om kommissionen hade beaktat Salzgitters försäljning av breda varmvalsade stålband.

103 Slutligen anser sökandena att den deklaration om undvikande av diskriminering som gjorts av Salzgitter inte är tillräcklig för att avhjälpa felaktigheterna i beslutet vad beträffar bedömningen av den omtvistade koncentrationens vertikala effekter, inte minst på grund av att deklarationen inte är tvingande på grund av den olikbehandling av berörda parter som blir följden av detta. De påpekar också att den kritik som de har framfört leder till tvivel avseende såväl framställningen av de faktiska omständigheterna som den rättsliga bedömningen i EG-beslutet och att det föreligger tvivel rörande huruvida beslutet ens kan anses föreligga.

104 Kommissionen bestrider med stöd av intervenienterna sökandenas hela argumentation enligt vilken den skulle ha gjort en oriktig bedömning vad gäller såväl de horisontella som de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för stora svetsade rör.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

105 Det skall inledningsvis påminnas om att, eftersom de materiella reglerna i förordning nr 4064/89 och i synnerhet artikel 2 tillerkänner kommissionen ett

visst handlingsutrymme, bland annat vad gäller ekonomiska bedömningar, skall gemenskapsdomstolens prövning av utövandet av denna befogenhet, som är en förutsättning för fastställandet av regler i fråga om koncentrationer, göras med beaktande av det bedömningsutrymme som bildar underlag för de normer av ekonomisk art som ingår i koncentrationsbestämmelserna (domstolens dom av den 31 mars 1998 i målen C-68/94 och C-30/95, Frankrike m.fl. mot kommissionen, REG 1998, s. I-1375, punkterna 223 och 224, förstainstansrättens dom av den 25 mars 1999 i mål T-102/96, Gencor mot kommissionen, REG 1999, s. II-753, punkt 165, och av den 28 april 1999 i mål T-221/95, Endemol mot kommissionen, REG 1999, s. II-1299, punkt 106).

106 Det är mot bakgrund av dessa principer som förstainstansrätten först skall bedöma sökandenas argument att kommissionen har gjort en oriktig bedömning i fråga om den omtvistade koncentrationens horisontella effekter på marknaden för stora svetsade rör och därefter argumentet att kommissionen har gjort en oriktig bedömning beträffande den omtvistade koncentrationens vertikala effekter på den marknaden.

a) Den omtvistade koncentrationens horisontella effekter på marknaden för stora svetsade stålrör

107 Det skall påminnas om att kommissionen i punkt 11 och framåt i EG-beslutet granskade marknaden för stora rör med svetsning på längden och med spiralformad svetsning. I detta avseende angav kommissionen att frågan huruvida stora rör med svetsning på längden och stora rör med spiralformad svetsning utgjorde en marknad eller två separata marknader samt frågan huruvida den relevanta geografiska marknaden utgörs av Europeiska Ekonomiska Samarbetsområdet (EES) eller av världsmarknaden kunde förbli obesvarad, eftersom i förevarande fall ingen av dessa definitioner av marknaden innebar att man kunde konstatera att en dominerande ställning skapas eller förstärks på grund av koncentrationen.

108 Kommissionen konstaterade i synnerhet att om man antog att den relevanta marknaden kunde definieras som världsmarknaden eller EES-marknaden för stora rör med svetsning på längden och med spiralformad svetsning, skulle den omtvistade koncentrationen inte få den effekten att en dominerande ställning skapas eller förstärks. Kommissionen har nämligen understrukit att, även om man antar att marknaden är en världsmarknad och trots att koncentrationens parter har en marknadsledande ställning med en marknadsandel på 17 procent, har för det första konkurrenterna en marknadsandel på över 80 procent, för det andra var kapacitetsutnyttjandet i världen för tillverkning av stora rör under tidsperioden 1997–1999 i genomsnitt endast 36 procent, och för det tredje innehar olje- och gasbolagen av internationell betydelse en mycket stark ställning vad gäller efterfrågan. På samma sätt angav kommissionen att om man antog att marknaden begränsades till att omfatta EES skulle koncentrationen inte leda till att en dominerande ställning skapades eller förstärktes trots att koncentrationens parter har en marknadsledande ställning med en marknadsandel på 30,5 procent. För det första har konkurrenterna en sammanlagd marknadsandel på cirka 70 procent, för det andra var kapacitetsutnyttjandet inom EES för tillverkningen av stora rör under tidsperioden 1997–1999 i genomsnitt endast 51 procent, för det tredje var det granskade påståendet att marknaden var begränsad till EES huvudsakligen grundat på vissa marknadssegment, såsom vatten och byggindustri, som endast utgör en sidoverksamhet för koncentrationens parter och på vilka marknader dessa är i tävlan med ett flertal konkurrenter, och för det fjärde innehar olje- och gasbolagen av internationell betydelse en mycket stark ställning vad gäller efterfrågan även på denna marknad.

109 Kommissionen ansåg dessutom att den omtvistade koncentrationen inte skapade eller förstärkte en dominerande ställning på den mer begränsade marknaden för stora rör med spiralformad svetsning, varken på världsmarknaden eller på EES-marknaden. På världsmarknaden är den kombinerade marknadsandelen för koncentrationens parter nämligen bara 8,6 procent. Om man betraktar denna marknad för EES-området har koncentrationen inte heller den effekten att den skapar eller förstärker en dominerande ställning trots att koncentrationens parter är marknadsledande på den marknaden med en marknadsandel på 21,2 procent. De har nämligen för det första en relativt begränsad marknadsandel och ett antal betydande konkurrenter, för det andra var kapacitetsutnyttjandet inom EES för tillverkningen av stora rör under tidsperioden 1997–1999 i genomsnitt endast 51 procent, för det tredje baserar sig den granskade hypotesen, enligt vilken marknaden endast omfattar EES-området, huvudsakligen på vissa marknads-

segment, såsom vatten och byggindustri, som endast utgör en sidoverksamhet för koncentrationens parter och på vilka marknader dessa är i tävlan med ett flertal konkurrenter, och för det fjärde innehar olje- och gasbolagen av internationell betydelse en mycket stark ställning vad gäller efterfrågan även på denna marknad.

110 Dessa olika omständigheter visar på ett klart och otvetydigt sätt att den omtvistade koncentrationen inte gav upphov till några allvarliga tvivel avseende dess förenlighet med den gemensamma marknaden vad gäller dess horisontella effekter på marknaden för stora svetsade rör.

111 Inget av de argument som har framförts av sökandena i detta avseende leder till ett ifrågasättande av denna slutsats.

112 I motsats till vad sökandena har påstått innebär enbart den omständigheten, som anges i punkt 36 i EG-beslutet, att koncentrationens parter tillsammans innehar en andel på 30,5 procent av EES-marknaden för stora rör med svetsning på längden och med spiralformad svetsning inte som sådan att koncentrationen medför att en dominerande ställning skapas eller förstärks på den marknaden. Även om det är riktigt att förhållandet mellan de marknadsandelar som innehas av de företag som är koncentrationens parter och de som innehas av deras konkurrenter, i synnerhet de som ligger närmast efter dem, utgör en giltig indikation på att det föreligger en dominerande ställning (den i punkt 105 ovan nämnda domen i målet Gencor mot kommissionen, punkt 202) har kommissionen nämligen i förevarande fall på ett klart och otvetydigt sätt redogjort för skälen till att den uteslöt att det förelåg en sådan ställning (se punkt 108 ovan). Sökandena har emellertid inte påvisat någon omständighet som vederlägger dessa skäl.

113 Förstainstansrätten anser att det saknas skäl att godta sökandenas argument att det är tveksamt om det har gjorts en riktig bedömning av antalet andelar av marknaden för stora rör med svetsning på längden och med spiralformad

svetsning som koncentrationens parter innehar, eftersom kommissionen har beaktat andelar för bolaget Linde, som aldrig har varit verksamt på marknaden, bolaget Gräbener, som inte är närvarande på marknaden sedan 1993, och slutligen bolaget Klöckner Muldenstein, som var föremål för ett konkursförfarande vid tidpunkten då det ifrågasatta beslutet fattades.

114 Med undantag av bolaget Gräbener, som i en skrivelse av den 7 september 2001 bekräftat att det upphörde med sin rörtillverkning år 1997, finns det nämligen inga konkreta bevis för sökandenas påståenden avseende bolagen Linde och Klöckner Muldenstein, vilka för övrigt vederläggs av de uppgifter som kommissionen lagt fram. I studien *Tube Mills of the World* i upplagan från år 2000, som kommissionen har ingett flera utdrag ur, anges namnen på dessa företag klart och tydligt och beskrivs i detalj karaktären och omfattningen av deras verksamhet inom rörtillverkningssektorn. Även om det skulle vara sant att bolaget Klöckner Muldenstein, som för övrigt svarade på kommissionens frågeformulär, utgjorde föremål för ett insolvensförfarande vid tidpunkten för antagandet av EG-beslutet innebär inte detta att kommissionen inte kan beakta dess ställning på marknaden. Det var nämligen ingenting som uteslöt att en del av eller hela detta företags rörtillverkning skulle kunna fortsättas, till exempel genom att ett utomstående företag tog över dess verksamhet.

115 Det skall i vart fall konstateras att kommissionen, i ett svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten, på ett klart och otvetydigt sätt visade att även om man inte skulle beakta dessa tre företags marknadsandelar skulle situationen för koncentrationens parter på marknaden för stora svetsade rör inte ha varit annorlunda i grunden, vilket innebär att denna omständighet inte skulle ha påverkat kommissionens bedömning avseende förenligheten av koncentrationen med den gemensamma marknaden. Detta styrkande har inte på något sätt bestridits av sökandena.

116 Förstainstansrätten anser således att det saknas skäl att godta sökandenas argument att kommissionen har gjort en oriktig bedömning avseende den omtvistade koncentrationens horisontella effekter på marknaden för stora svetsade rör.

b) Den omtvistade koncentrationens vertikala effekter på marknaden för stora svetsade stålrör

117 Sökandenas argument avseende de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för stora rör med svetsning på längden och argumenten avseende de vertikala effekterna av denna koncentration på stora rör med spiralformad svetsning skall behandlas åtskilt. Såsom framgår av punkterna 12 och 13 i EG-beslutet tillverkas nämligen stora rör med spiralformad svetsning av breda varmvalsade stålband i motsats till stora rör med svetsning på längden som tillverkas av kvartoplattor.

Den omtvistade koncentrationens vertikala effekter på marknaden för stora rör med svetsning på längden

118 Enligt sökandena har kommissionen gjort en oriktig bedömning avseende de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för stora rör med svetsning på längden, eftersom det framgår av punkterna 17–19 i EKSG-beslutet att koncentrationens parter har en mycket stark ställning på den tidigare marknaden för kvartoplattor avsedda för tillverkning av stora rör med svetsning på längden, vilket stärkte deras ställning på sistnämnda marknad. Tillsammans med Usinor/DH och Riva innehade de nämligen en andel på 96 procent av marknaden för kvartoplattor avsedda för tillverkning av stora rör med svetsning på längden, vilket gör att man skulle kunna anta att de har ett oligopol på marknaden.

119 Det skall emellertid påpekas att kommissionen såväl i sina inlagor som i sitt svar på en skriftlig fråga från förstainstansrätten underströk att de marknadsandelar som angavs i punkterna 17–19 i EKSG-beslutet inte utgjorde marknadsandelar i teknisk mening, eftersom de förutom leveranserna av kvartoplattor till utomstående omfattade leveranser inom gruppen. Enligt kommissionen var kon-

centrationens parters marknadsandelar på den fria marknaden för kvartoplattor av alla slag respektive på den mer begränsade marknaden för kvartoplattor avsedda för tillverkning av stora rör med svetsning på längden mycket mindre, eftersom de varierade mellan 6,2 och 7,3 procent för kvartoplattor av alla slag respektive 10,6 procent för år 1997 och 9,1 procent för år 1999 för plattor avsedda för tillverkning av stora rör med svetsning på längden.

120 Mot bakgrund av dessa uppgifter, som inte har bestridits av sökandena, kunde kommissionen utan att göra en oriktig bedömning anse att den ställning som koncentrationens parter hade på den tidigare marknaden för kvartoplattor inte kunde skapa eller förstärka någon dominerande ställning på den senare marknaden för stora rör med svetsning på längden, och följaktligen inte kunde föranleda några allvarliga tvivel avseende den omtvistade koncentrationens förenlighet med den gemensamma marknaden.

121 Det skall därefter påpekas att även om man skulle anse att de marknadsandelar som angivits i punkterna 17–19 i EKSG-beslutet utgör andelar av den fria marknaden, kan inte enbart det förhållandet att tre företag tillsammans innehar en väsentlig andel av en viss marknad utgöra ett bevis för att de utgör ett oligopol. Såsom framgår av rättspraxis beror konstaterandet att det föreligger en kollektiv dominerande ställning på att tre kumulativa villkor uppfylls: För det första måste varje företag som ingår i det dominerande oligopolet kunna få kännedom om de övriga ingående företagens agerande för att kunna kontrollera huruvida de antar samma strategi. För det andra måste den tysta samordningen varaktigt kunna bestå, det vill säga det måste finnas ett incitament för att inte frångå den gemensamma handlingslinjen på marknaden. För det tredje måste kommissionen för att styrka att en kollektiv dominerande ställning är för handen även visa att de faktiska och potentiella konkurrenternas samt konsumenternas förutsedda reaktion inte skulle motverka den gemensamma strategins förväntade verkningar (förstainstansrättens dom av den 6 juni 2002 i mål T-342/99, Airtours mot kommissionen, REG 2002, s. II-2585, punkt 62). Det kan dock konstateras att sökandena inte har anfört någon omständighet som kan leda till fastställande av att dessa villkor var uppfyllda i förevarande fall.

122 Slutligen skall det påminnas om att kommissionen i punkterna 20–22 i EKSG-beslutet har redogjort för skälen till att den inte ansåg att den omtvistade koncentrationen inte skulle få till effekt att hota leveranserna av kvartoplattor till företag som konkurrerar med koncentrationens parter på marknaden för stora rör med svetsning på längden. Kommissionen har i synnerhet anfört, för det första, att Salzgitters andel av leveranserna på den fria marknaden för kvartoplattor var för liten för att detta företags eventuella tillbakadragande skulle kunna vara en anledning till oro, för det andra, att rörtillverkarna köpte kvartoplattor av ett stort antal andra tillverkare som DH, för det tredje, att varje minskning från DH:s sida av leveranserna till utomstående av kvartoplattor till förmån för Europipe skulle inverka på lönsamheten för dess valspressar och därmed automatiskt påverka Europipes konkurrenssituation på den senare marknaden för stora rör med svetsning på längden och, för det fjärde, att kapacitetsutnyttjandet av valspressarna för tillverkning av kvartoplattor i Europa var mycket lågt, vilket innebar att de andra tillverkarna av kvartoplattor för stora rör med svetsning på längden utan problem skulle kunna tillgodose leveransbehovet för de tillverkare som för tillfället köpte av Salzgitter.

123 Det skall konstateras att dessa omständigheter utgör en del av bakgrunden till EG-beslutet. Enligt rättspraxis skall frågan huruvida motiveringen av en rättsakt uppfyller kraven i artikel 253 EG bedömas inte enbart mot bakgrund av motiveringens lydelse utan även mot bakgrund av det sammanhang den förekommer i, samt mot bakgrund av alla rättsregler som gäller den aktuella frågan (förstainstansrättens dom av den 27 november 1997 i mål T-290/94, Kaysersberg mot kommissionen, REG 1997, s. II-2137, punkt 150 och däri nämnd rättspraxis). Detta innebär att i ett fall då en beslutande myndighet är behörig att inom ramen för två parallella förfaranden fatta två separata beslut som avser samma faktiska omständigheter och då myndigheten delger samma berörda person dessa beslut inom en kort tidsrymd, kan vart och ett av besluten, med avseende på motiveringsskyldigheten i förhållande till den personen, anses utgöra en del av sammanhanget för det andra beslutet och på detta sätt tjäna som en kompletterande motivering av detta.

124 Av detta följer att när kommissionen i ett fall som det förevarande inom ramen för två parallella förfaranden fattar två separata beslut för att tillåta en och samma

koncentration, och om dessa beslut delges sökandena samtidigt, är det nödvändigt att motiveringen i ett av besluten betraktas mot bakgrund av motiveringen i det andra beslutet. Även om kommissionens kontroll i ett sådant fall vilar på olika regler i sak och form (se punkterna 70–72 ovan) avser dessa två beslut nämligen likafullt en och samma koncentration, vilket medför att kommissionens bedömning till vissa delar kan delas.

125 Mot bakgrund av vad som anförts ovan skall sökandenas argument att kommissionen har gjort en oriktig bedömning avseende de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för stora rör med svetsning på längden lämnas utan avseende.

Den omtvistade koncentrationens vertikala effekter på marknaden för stora rör med spiralformad svetsning

126 Enligt sökandena har kommissionen gjort en oriktig bedömning till den del den inte har beaktat den omständigheten att den omtvistade koncentrationen har ändrat situationen för koncentrationens parter på marknaden för stora rör med spiralformad svetsning, eftersom MRW tack vara Salzgitters tillverkning av breda varmvalsade stålband fortsättningsvis skulle komma att förfoga över en säker leveranskälla, vilket skulle komma att förstärka dess ställning på marknaden för stora rör med spiralformad svetsning till nackdel för oberoende tillverkare som Ferndorf.

127 Det skall emellertid påpekas att kommissionen såväl i sina inlagor som i sina svar på förstainstansrättens frågor har understrukit att det framgår av anmälan och av information som den förfogade över vid tiden för anmälan dels att MRW inte sålde breda varmvalsade stålband till utomstående, dels att Salzgitter hade en marknadsandel som var betydligt mindre än 25 procent, eftersom det bolaget bara sålde en liten del av de breda varmvalsade stålband som det tillverkade till

utomstående. Dessa uppgifter har bekräftats av sökandena, som både i sina inlagor och under förhandlingen angav att Salzgitters andel av gemenskapsmarknaden för breda varmvalsade stålband uppgick till 4,2 procent under 1999.

128 Med beaktande av dessa uppgifter kunde kommissionen utan att göra någon uppenbart oriktig bedömning anse att den position som koncentrationens parter innehade på den tidigare marknaden för breda varmvalsade stålband inte var sådan att den riskerade att skapa eller förstärka någon dominerande ställning på den senare marknaden för stora rör med spiralformad svetsning och därmed leda till allvarliga tvivel avseende den omtvistade koncentrationens förenlighet med den gemensamma marknaden.

129 Inget av de argument som sökandena har framfört föranleder en annan bedömning.

130 Det är således för det första felaktigt av sökandena att göra gällande att kommissionen borde ha beaktat de kvantiteter breda varmvalsade stålband som tillverkades av MRW förutom de kvantiteter som tillverkades av Salzgitter.

131 Som sökandena själva har medgivit tillverkade MRW inte några breda varmvalsade stålband vid den tidpunkt då koncentrationen anmäldes utan överlät detta till Thyssen på entreprenad. Kommissionen har dock, utan att ha blivit motsagd av sökandena i detta avseende, betonat att det är högst osannolikt att en näringsidkare som inte har en egen produktionsanläggning för breda varmvalsade stålband skulle kunna utgöra en betydelsefull konkurrent på den marknaden. Det skall dessutom betonas att trots att de hade erhållit kommissionens beslut KOM (70)25 av den 20 januari 1970, om August Thyssen-Hütte AG:s köp av vissa delar av Mannesmann AG och bildandet av det gemensamma bolaget Mannesmannröhren-Werke och av ett annat gemensamt företag av Thyssen–Hütte AG och Mannesmann AG, som de hänvisade till i

sina inlagor och som innan förhandlingen ingavs av kommissionen, kunde sökandena inte visa hur detta beslut bekräftade deras åsikt att kommissionen hade ålagt MRW att inte sälja breda varmvalsade stålband till utomstående. Under dessa omständigheter gjorde kommissionen inte en oriktig bedömning när den ansåg att det i fråga om breda varmvalsade stålband inta fanns någon anledning att beakta MRW ens som potentiell konkurrent.

132 För det andra saknas det skäl att godta sökandenas argument som avser att visa att kommissionens och intervenienternas påstående att koncentrationens parter har en mycket begränsad andel av marknaden för breda varmvalsade stålband bygger på en felaktig avgränsning av marknaden. Även om det är riktigt att dessa argument, i motsats till vad kommissionen har gjort gällande, inte kan anses har framförts för sent, eftersom de framfördes med tillräcklig tydlighet redan i punkterna 61 och 62 i ansökan, är argumenten likafullt ogrundade.

133 Det skall nämligen påpekas att kommissionen i sina inlagor har betonat att den inom ramen för sin egen fasta beslutspraxis (se till exempel kommissionens beslut att tillåta en koncentration av den 28 juli 1997 (ärende IV/EKSG.1243 — Krupp Hoesch/Thyssen, punkt 19), av den 4 februari 1999 (ärende IV/EKSG.1268 — Usinor/Cockerill Sambre, punkt 16), och av den 15 juli 1999 (ärende IV/EKSG.1310 — British Steel/Hoogovens, punkt 13)) har konstaterat att breda varmvalsade stålband och andra platta varmvalsade produkter utgör samma marknad, eftersom deras tillverkning utmärks av en stor flexibilitet och en anpassningsförmåga som gör det möjligt för tillverkarna att erbjuda och sälja olika typer och kvaliteter av breda varmvalsade band utan att nämnvärt höja sina kostnader. Sökandena har inte framfört något argument som vederlägger detta konstaterande. I motsats till vad sökandena har påstått kan man inte bara av det förhållandet att slutkonsumenterna inte anser att de olika produkterna är utbytbara sluta sig till att dessa olika kvalitetssorter tillhör olika marknader, eftersom avsaknaden av utbytbarhet på efterfrågesidan kompenseras av en utbytbarhet på utbudssidan.

134 Det skall dessutom understrykas att vissa delar av ansökan bekräftar att kommissionens konstateranden var riktiga. I enlighet med detta bekräftar sökandena i punkt 21 i ansökan att vid högkonjunktur i bilbranschen är produktionskapaciteten hos tillverkarna av breda varmvalsade band fullt utnyttjad, vilket medför att efterfrågan från oberoende rörtillverkare möts av betydande flaskhalsar hos de främsta europeiska leverantörerna. Dessutom har varken Ferndorf eller någon annan part gjort gällande att breda varmvalsade stålband avsedda för rörtillverkning skulle utgöra en särskild marknad i förhållande till sådana som är avsedda för annat bruk, trots att avgränsningen av referensmarknaderna förekom i det frågeformulär som kommissionen hade sänt ut under det administrativa förfarandet.

135 I detta avseende saknas det skäl att godta sökandenas argument att kommissionen i fotnot 20 i sin svarsinlaga implicit skulle ha medgivit att den definition av marknaden som de förespråkade motsvarade kommissionens administrativa praxis. I denna fotnot angav kommissionen bara att den hade kännedom om det förhållandet att "det finns en efterfrågan på produkter med högre mervärde i bilindustrin, i synnerhet en efterfrågan på kallvalsade plåtar. Dessa är i sin tur tillverkade av breda varmvalsade stålband. Kommissionen har konstant, och även i förevarande fall, hävdat att dessa plåtar inte skall omfattas av marknaden för breda varmvalsade stålband." I motsats till vad sökandena påstår bekräftar detta textavsnitt inte på något sätt den definition av marknaden som sökandena förespråkar för breda varmvalsade stålband. Kommissionen bekräftar nämligen inte i denna text att breda varmvalsade stålband avsedda för rörtillverkning och breda varmvalsade band avsedda för annan användning utgör två skilda marknader, utan i stället att breda varmvalsade stålband, å ena sidan, och kallvalsade plåtar som tillverkas av breda varmvalsade stålband och som således omfattas av en senare marknad i förhållande till dessa, å andra sidan, inte omfattas av en och samma marknad.

136 Av samma anledning saknas det även skäl att godta sökandenas argument att de prisjämförelser som de gör i punkterna 52–54 i repliken bekräftar förekomsten av skilda marknader beroende på vad de breda varmvalsade stålbanden var avsedda för. Det skall påpekas att sökandena inom ramen för dessa jämförelser inte jämför priserna för olika typer och kvaliteter av breda varmvalsade stålband beroende på vad de används till utan begränsar sig till att dels jämföra priserna för breda

varmvalsade stålband med priserna för kallvalsade produkter med eller utan förtenning, dels priserna för kallvalsade produkter i olika medlemsstater. Den typen av jämförelser möjliggör emellertid inte en bekräftelse av sökandenas påståenden avseende definitionen av marknaden för breda varmvalsade stålband.

137 Det skall slutligen betonas att även om man antog att det fanns anledning att använda sökandenas mer begränsade definition av produktmarknaden, skulle detta inte få de följder som sökandena hävdar. Särskilt sökandenas påstående att den totala volymen av försäljningen till utomstående av breda varmvalsade stålband avsedda för rörtillverkning uppgick till 300 000 ton per år har visat sig vara felaktig. Såsom intervenienterna har betonat och som i synnerhet framgår av tabell nummer 6 "andel av försäljningen inom gemenskapen år 1999 för platta varmvalsade produkter av stål" på sidan 29 i kommissionens beslut att tillåta en koncentration av den 21 november 2001 (COMP/EKSG.1351 — Usinor/Arbed/Aceralia), som kommissionen har inkommit med, uppgick den totala försäljningen inom gemenskapen av breda varmvalsade stålband till omkring 21,26 miljoner ton år 1999, och Salzgitter innehade en andel av denna marknad som var lägre än 5 procent. I motsats till vad sökandena har påstått avser denna siffra endast försäljning av breda varmvalsade stålband till utomstående och inte försäljning av breda varmvalsade stålband inom grupper av företag. Även om man såsom sökandena hävdar skulle anta att endast 28 procent av den totala volymen breda varmvalsade stålband inom gemenskapen år 1999 användes för tillverkning av rör skulle alltså inte desto mindre den totala volymen av den marknaden år 1999 uppgå till 6 050 000 ton och inte 300 000 ton.

138 I detta avseende skall det för övrigt påpekas att volymen 300 000 ton som angivits av sökandena inte är övertygande med avseende på den beräkningsmetod som använts, vilken består i att den volym breda varmvalsade stålband som köpts av bolagen Ferndorf och Flender läggs till den presumerade volym breda varmvalsade stålband som köpts av de fyra andra oberoende rörtillverkarna som enligt sökandena fortfarande är verksamma inom gemenskapen, nämligen Technotubi, Tubemeuse, De Boer Buizen och Wilson Byard. Det framgår i själva verket av dokument som ingivits av kommissionen och intervenienterna att det inom gemenskapen finns mycket fler än sex företag som tillverkar rör av breda varmvalsade stålband utan att tillhöra en stor integrerad stålgrupp.

139 Sökandenas påstående att de inköp av breda varmvalsade stålband som gjorts av stora integrerade stålgrupper inte skall beaktas skall även det ogillas. Även om det är sant att dessa grupper förfogar över en stor intern produktion av dessa råvaror måste de nämligen ibland köpa breda varmvalsade stålband av sina konkurrenter för att täcka sina tillfälliga behov. Sökandenas argument, enligt vilket man inte skall beakta dessa köp, eftersom de äger rum vid sidan om marknaden enligt förfaranden som inte regleras av tillgång och efterfrågan, stöds inte av några konkreta bevis.

140 För det tredje skall sökandenas argument, att kommissionens bedömning av koncentrationens parters ställning på den tidigare marknaden för breda varmvalsade stålband även den bygger på en felaktig definition av den geografiska referensmarknaden, vederläggas.

141 Det skall påminnas om att enligt en fast rättspraxis utgörs den aktuella geografiska marknaden av en bestämd geografisk zon inom vilken den ifrågavarande produkten saluförs och inom vilken konkurrensvillkoren är tillräckligt homogena för samtliga ekonomiska aktörer, så att det är möjligt att göra en rimlig bedömning av den anmälda företagskoncentrationens effekter på konkurrensen (se med denna innebörd dom av den 14 februari 1978 i mål 27/76, United Brands mot kommissionen, REG 1978, s. 207, punkterna 11 och 44, svensk specialutgåva, volym 4, och den i punkt 105 ovan nämnda domen i målet Frankrike m.fl. mot kommissionen, punkt 143).

142 I förevarande mål har kommissionen hänvisat till ett stort antal omständigheter för att visa att, såsom för övrigt framgår av dess fasta beslutspraxis (se särskilt punkt 25 i beslut IV/EKSG.1243, punkt 26 i beslut IV/EKSG.1268 och punkt 20 i beslut IV/EKSG.1310, nämnda i punkt 133 ovan), den geografiska referensmarknaden för breda varmvalsade stålband minst omfattar hela gemenskapens territorium. Kommissionen har särskilt påpekat att transportkostnaderna inte är särskilt höga, att det inte finns några hinder för inträde på marknaden och att

kunderna inte har några egentliga preferenser avseende särskilda tillverkare i gemenskapen.

143 Denna ståndpunkt bekräftas av den studie av situationen i stålindustrin som kommissionen genomförde år 2001 (nedan kallad studien av stålindustrin), av vilken kommissionen har ingivit utdrag som bilagor till sin duplik. Det framgår särskilt av översiktstabellen för den synliga konsumtionen i medlemsstaterna och importen i var och en av dessa på sidan 23 och därefter i studien att importen, i motsats till vad sökandena påstår, har en särskilt stor betydelse i förhållande till den totala konsumtionsvolymen för breda varmvalsade stålband inom gemenskapen.

144 Dessutom stöds påståendet att det finns en gemenskapsmarknad för breda varmvalsade stålband av olika delar av sökandenas argument. Sökandena har således i punkt 21 i ansökan angett att Flender köpte breda varmvalsade stålband från "europeiska källor" och hade gjort beställningar hos "välrenommerade europeiska leverantörer". Dessutom har sökandena angett i punkterna 74 och 75 i repliken att mellan 25 och 30 procent av deras import av breda varmvalsade stålband härrörde från tillverkare med säte i andra medlemsstater, vilket bekräftar hypotesen om en gemenskapsmarknad för breda varmvalsade stålband.

145 Sökandena har i detta avseende felaktigt hävdat att det framgår av den prisjämförelse som de har redogjort för i sin replik att den geografiska referensmarknaden skulle vara nationell snarare än omfatta hela gemenskapen. Det skall betonas att sökandena i punkt 80 i repliken jämför priserna för kvartoplattor med priserna för breda varmvalsade stålband, vilket inte är relevant vid bedömningen av den geografiska referensmarknaden för breda varmvalsade stålband. Det är riktigt att sökandena i punkt 81 i repliken jämför de priser för breda varmvalsade stålband som tillämpas inom gemenskapen. Det skall dock påpekas att denna jämförelse endast avser minimi- och maximipriser för dessa produkter, vilket ger en snedvriden bild av de faktiska förhållandena. Även om man skulle hålla sig till den jämförelsen så uppgår de prisskillnader som

sökandena angett till mellan 10 och 15 procent. Såsom kommissionen mycket riktigt har betonat utesluter inte prisskillnader av den storleken att det föreligger en gemenskapsmarknad.

146 Sökandenas påstående att kommissionen i punkt 16 i EKSG-beslutet felaktigt har hänvisat till betydelsen av import från tredje land till grund för sitt antagande om en gemenskapsmarknad för breda varmvalsade stålband skall också lämnas utan avseende. Det framgår nämligen av det allmänna sammanhanget i beslutet att denna uppgift inte avsåg breda varmvalsade stålband utan endast kvartoplattor och halvfabrikat. I den föregående meningen anges således tydligt att definitionen av den relevanta geografiska marknaden avser kvartoplattor och halvfabrikat, vilket är logiskt mot bakgrund av att kommissionen i punkt 13 påstår att koncentrationens parters aktiviteter överlappar varandra endast med avseende på dessa produkter. Det framgår dessutom tydligt av texten att kommissionen genom hänvisningen till importen från tredje land inte ville visa att den geografiska marknaden omfattade gemenskapens territorium utan att marknaden i fråga eventuellt kunde vara världsomfattande. I motsats till vad sökandena har angett framgår det för övrigt av studien av stålindustrin, som kommissionen inkommit med, att införandet av antidumpningstullar på importen av breda varmvalsade stålband från tredje land genom besluten 283/2000/EKSG och 1758/2000/EKSG inte har minskat importen. Importen av dessa produkter har i själva verket, såsom framgår av punkt 7 i studien, tvärtom ökat.

147 För det fjärde skall det konstateras att det inte finns något konkret bevis för sökandenas påstående avseende den politik som Salzgitter hävdas bedriva i förhållande till Flender med avseende på de villkor för leveranser och priser som tillämpas för breda varmvalsade stålband. Det framgår för övrigt av de handlingar som parterna har inkommit med att de argument avseende priser som sökandena har framfört inte bara avsåg breda varmvalsade stålband som levererats till dem utan alla stålprodukter, och att dessa priser åtminstone till en del berodde på den högkonjunktur som var utmärkande för marknaden under åren 1999 och 2000. Även om sökandenas uppgifter skulle vara riktiga har de

ändå inte fastställt på vilket sätt Salzgitters påstådda handlande skulle kunna utgöra beviset för en uppenbart oriktig bedömning av kommissionen avseende effekterna av den omtvistade koncentrationen.

148 Slutligen anser förstainstansrätten att det saknas skäl att godta sökandenas påstående att kommissionen borde ha beaktat en överlappning av koncentrationens parters verksamheter i fråga om breda varmvalsade stålband och kvartoplattor, och att de för beräkningen av marknadsandelarna även borde ha räknat in de kvantiteter breda varmvalsade stålband som såldes av Salzgitter på den fria marknaden. Det skall först påpekas att detta argument motsäger sökandenas argument avseende referensproduktmarknaden för breda varmvalsade stålband. Det är nämligen motsägelsefullt att dels hävda att kommissionen borde ha fastställt att breda varmvalsade stålband avsedda för rörtillverkning och breda varmvalsade stålband avsedd för annan användning utgör två skilda marknader, dels att kommissionen borde ha fastställt förekomsten av en större marknad som omfattar både breda varmvalsade stålband och kvartoplattor. Kommissionen har i sina inlagor också med rätta betonat att om den i punkt 14 i EKSG-beslutet har lämnat möjligheten öppen att för viss användning ersätta kvartoplattor med plattor som stansats ur breda varmvalsade stålband, är det just för att den ansåg att även om man gjorde smalast möjliga definition av marknaden så innebar koncentrationen inga konkurrensproblem. Såsom har betonats ovan är de marknadsandelar som innehas av koncentrationens parter mycket begränsade, såväl för marknaden för kvartoplattor (punkt 119) som för marknaden för breda varmvalsade stålband (punkt 127) om de betraktas var för sig.

Slutsatser avseende de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för stora svetsade rör

149 Av det ovan anförda följer att sökandena inte har visat att kommissionen har gjort en uppenbart oriktig bedömning avseende de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för stora svetsade rör.

150 Det framgår likaledes av de omständigheter som har behandlats ovan att sökandena utan grund har kritiserat de påstådda bristerna i Salzgitters deklaration om undvikande av diskriminering. Eftersom det har fastställts att kommissionen inte har gjort en uppenbart oriktig bedömning då den ansåg att de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för stora rör inte var sådan att den föranledde allvarliga tvivel avseende den omtvistade koncentrationens förenlighet med den gemensamma marknaden, är frågan huruvida Salzgitters deklaration var tillräcklig för att avhjälpa dessa effekter utan betydelse. Under dessa omständigheter var det inte ens nödvändigt att kräva en sådan deklaration från Salzgitters sida. Det var ännu mindre nödvändigt att föreskriva att den omtvistade koncentrationen skulle villkoras av ett sådant åtagande.

c) Allmän slutsats

151 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på den grund som avser frågan huruvida det gjorts en uppenbart oriktig bedömning av koncentrationens inverkan på marknaderna för stora svetsade rör.

B — *Oriktig bedömning avseende koncentrationens effekter på marknaden för små rör med svetsning på längden*

1. *Parternas argument*

152 Sökandena anser att EG-beslutet innehåller en oriktig bedömning beträffande effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för små rör med svetsning på längden. Enligt sökandena kan kommissionen i detta avseende inte hävda att den inte behövde bedöma koncentrationens inverkan på den marknaden med hänvisning till att parternas verksamheter inte överlappade

varandra. De betonar nämligen att ett sådant tillvägagångssätt, som är begränsat till de rent horisontella effekterna av en koncentration, strider mot den princip som anges i det CO-formulär som bilagts förordning nr 447/98 samt i artikel 2.1 a och b i förordning nr 4064/89, enligt vilka man vid kontrollen av företagskoncentrationer också skall beakta de vertikala effekterna. Enligt sökandena är det så mycket viktigare att göra denna bedömning i förevarande mål där koncentrationen utgör ett hot mot den fortsatta verksamheten för oberoende tillverkare av små rör som dels är beroende av Salzgitter för leveranser av råvaror, dels konkurrerar med detta företag på den senare marknaden för tillverkning av små rör. I detta avseende bestrider sökandena kommissionens påstående att de marknadsandelar som koncentrationens parter har på de tidigare marknaderna för råvaror inte leder till tvivel avseende en förstärkning av deras ställning på den senare marknaden för små rör. Enligt sökandena vilar detta påstående i synnerhet på en felaktig avgränsning av marknaden för breda varmvalsade stålband och på en felaktig beräkning av marknadens volym.

153 Sökandena hävdar dessutom att det förhållandet att kommissionen gjorde en bedömning av koncentrationens effekter på marknaden för tillverkning av stora rör utan att beakta situationen på marknaden för små rör var så mycket mer anmärkningsvärt som kommissionen, inom ramen för sin bedömning av marknaden för distribution av rör (punkterna 18–20 i EG-beslutet), inte gjorde någon skillnad mellan handeln med stora rör respektive den med små rör trots att det var oundgängligt att göra en sådan skillnad, eftersom distributionen och tillverkningen av rör utgör en och samma marknad. De anser likaledes att det var felaktigt av kommissionen att behandla distributionen av rör "som en oberoende referensmarknad som är skild från marknaden för rörtillverkning" på grundval av sitt tidigare beslut av den 7 april 1999 (ärende IV/M.1369 — Thyssen/Mannesmann, nämnt i punkt 18 i EG-beslutet) att förklara en företagskoncentration förenlig med den gemensamma marknaden.

154 Kommissionen har med stöd av intervenienterna bestridit att den skulle ha gjort en oriktig bedömning av den omtvistade koncentrationens effekter på marknaden för små rör med svetsning på längden.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

155 Vad beträffar den omtvistade koncentrationens effekter på marknaden för små rör med svetsning på längden är det tillräckligt att, såsom sökandena själva har medgivit i punkt 70 i ansökan, konstatera att det på den marknaden inte förelåg någon överlappning mellan de verksamheter som bedrevs av koncentrationens parter, eftersom det bara var MRW som var verksamt på den marknaden genom två av sina dotterbolag: Mannesmann Präzisrohr GmbH och Röhrenwerk Gebrüder Fuchs GmbH.

156 Vad beträffar de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för små rör med svetsning på längden skall det påpekas att mot bakgrund av att den omtvistade koncentrationens parter, som framgår av punkt 127 ovan, innehade en marknadsandel som var mindre än 5 procent på den tidigare marknaden för breda varmvalsade stålband var det rimligt av kommissionen att anse att dessa effekter inte kunde medföra några allvarliga tvivel avseende den omtvistade koncentrationens förenlighet med den gemensamma marknaden. Det skall dessutom påminnas om att sökandena, såsom framgår av punkt 132 och därefter följande punkter, felaktigt hade gjort gällande att kommissionens beräkning av volymen och definition av marknaden vad beträffar breda varmvalsade stålband var oriktig.

157 Det finns heller inte skäl att godta sökandenas argument att kommissionen genom att utesluta små rör vid bedömningen av koncentrationens effekt på marknaden för rörtillverkning agerade motstridigt i förhållande till att den inom ramen för sin bedömning av marknaden för rördistribution i punkterna 18–20 i EG-beslutet inte skilde mellan handel med små respektive stora rör.

158 Det skall nämligen konstateras att dessa argument bygger på det felaktiga antagandet att tillverkning och distribution av rör utgör samma marknad och således skulle utgöra föremål för samma hänsynstaganden vid definitionen av snävare marknader. Kommissionen har nämligen betonat att den inom ramen för

sin beslutspraxis, och i synnerhet i punkt 7 i beslut IV/M.1369, nämnt i punkt 153 ovan, har konstaterat att marknaden för tillverkning av rör är skild från marknaden för distribution av rör på grund av skillnader i strukturen i kundunderlaget, skillnader i de kvantiteter som hanteras och skillnader i möjligheterna att reagera på kundernas önskemål. Ställda mot denna argumentation har sökandena inte framfört något giltigt argument för att påvisa att kommissionens konstaterande är felaktigt. I detta avseende skall det betonas att det förhållandet, som framhävs av sökandena, att rördistributörer och rörtillverkare säljer samma produkter inte visar att rörtillverkning och rördistribution omfattas av en och samma marknad.

159 Av det ovan anförda följer att kommissionen inte har gjort en uppenbart oriktig bedömning då den ansåg att det var uteslutet att effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för små rör med svetsning på längden skulle kunna leda till tvivel över huruvida den omtvistade koncentrationen var förenlig med den gemensamma marknaden.

160 Följaktligen kan talan inte bifallas på denna grund.

C — *Avsaknaden av hänsyn till de kopplingar mellan Salzgitter och olika utomstående företag som följer av den omtvistade koncentrationen*

1. *Parternas argument*

161 Sökandena har gjort gällande att kommissionen har gjort en oriktig bedömning då den inom ramen för bedömningen av den anmälda koncentrationen underlät

att, mot bakgrund av artikel 81 EG och artikel 2 i förordning nr 4064/89, granska de för konkurrensen skadliga konsekvenserna av det beroendeförhållande mellan Salzgitter och olika utomstående företag som följde av den ifrågasatta koncentrationen. De hänvisar särskilt till det förhållandet att företagskoncentrationen får följande effekter: Dels kontrollerar Salzgitter tillsammans med Usinor/DH det gemensamma bolaget Europipe, som tillverkar stora svetsade rör av kvartoplattor och breda varmvalsade stålband, dels kontrollerar Salzgitter tillsammans med Thyssen/TKS det gemensamma bolaget HKM, som producerar råstål och tillverkar valsat järn och kvartoplattor. Sökandena anser nämligen att kommissionen enligt artikel 81 EG är skyldig att beakta kopplingarna mellan de berörda parterna och granska vilka de relevanta effekterna av dessa blir på var och en av de berörda marknaderna. Enligt sökanden har kommissionen dessutom inom ramen för kontrollen av koncentrationer en skyldighet att beakta den potentiella fara för en effektiv konkurrens som följer av att konkurrerande tillverkare bildar ett gemensamt bolag för att främja sina gemensamma intressen, vilket riskerar att inverka på deras agerande inom områden där de agerar gemensamt eller närliggande områden.

162 Kommissionen anser med stöd av intervenienterna att talan inte kan vinna bifall på denna grund.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

163 Det skall påminnas om att det inom den omtvistade koncentrationen är Salzgitter som har förvärvat kontrollen över MRW, vilket företag i sin tur tillsammans med bolaget DH, som ingår i Usinorgruppen, utövar en gemensam kontroll över bolaget Europipe. Såsom framgår av punkt 30 i EG-beslutet är sistnämnda företag världsledande vad gäller tillverkning av stora rör med svetsning på längden respektive med spiralformad svetsning.

164 Såsom framgår av punkt 6 i EG-beslutet har Salzgitter även indirekt förvärvat en gemensam kontroll över bolaget HKM genom att förvärva kontrollen över MRW. Före den omtvistade koncentrationen innehade MRW redan direkt 20 procent och indirekt 30 procent, genom bolaget Vallourec & Mannesmann Tubes som MRW hade en delad kontroll av, av andelarna i detta gemensamma företag. Salzgitter delar framdeles denna kontroll med bolaget TKS som ingår i Thyssengruppen. HKM tillverkar huvudsakligen halvfabrikat.

165 Av detta följer att den omtvistade koncentrationen genom den gemensamma kontroll som utövas över de gemensamma företagen Europipe och HKM har fått till resultat att indirekta kopplingar har uppstått mellan Salzgitter och Usinor/DH respektive Thyssen/TKS.

166 Det skall således undersökas huruvida kommissionen, i enlighet med vad sökandena har påstått, har gjort en oriktig bedömning till den del den har underlåtit att göra en bedömning av konsekvenserna av dessa indirekta kopplingar med avseende på artikel 81 EG och artikel 2 i förordning nr 4064/89.

a) Bedömning enligt artikel 81 EG

167 Sökandena har gjort gällande att kommissionen med avseende på artikel 81 EG har underlåtit att beakta den omständigheten att det till följd av det indirekta

förvärvet av gemensam kontroll över de gemensamma företagen Europipe och HKM finns en risk att dessa gemensamma företags moderbolag samordnar sin verksamhet på de marknader där de gemensamma företagen är verksamma eller på närliggande marknader.

168 Det skall dock, såsom kommissionen med rätta har betonat, påpekas att koncentrationen anmäldes den 1 augusti 2000 i enlighet med artikel 4 i förordning nr 4064/89 och inte i enlighet med artikel 81 EG.

169 Det är riktigt att kommissionen, såsom har angetts i punkt 77 ovan, enligt rättspraxis är skyldig att undvika motstridigheter vid tillämpningen av olika bestämmelser i gemenskapsrätten (de i punkt 61 ovan nämnda domarna Matra mot kommissionen, punkterna 41–47, och DIR International Film m.fl. mot kommissionen, punkterna 21 och 30) och att förstainstansrätten av den principen har dragit slutsatsen att kommissionen, då den efter ett visst förfarande fattar beslut om huruvida en företagskoncentration är förenlig med den gemensamma marknaden, obligatoriskt måste beakta hur resultatet av beviljandet av ett statligt stöd till dessa företag är förenligt med en bibehållen konkurrens på den berörda marknaden (den i punkt 61 ovan nämnda domen RJB Mining mot kommissionen, punkt 114). Enligt sökandena följer det av denna rättspraxis att kommissionen har en lika omfattande skyldighet om den inom ramen för en bedömning av en koncentrations förenlighet med den gemensamma marknaden blir informerad om förekomsten av en konkurrensbegränsande samverkan som omfattar en av koncentrationens parter.

170 Det skall dock påpekas att kommissionen i förevarande fall inte förfogade över någon information avseende förekomsten av en sådan konkurrensbegränsande samverkan och att sökandena inte har visat — eller ens påstått — att koncentrationens parter skulle ha slutit konkurrensbegränsande avtal med Usinor och/eller Thyssen. Sökandena begränsar sig i själva verket till att hänvisa till

risken för att företagen kan frestas att handla på det sättet, på grund av sitt ägande i Europipe och HKM. Det är dock uppenbart att kommissionen inom ramen för en bedömning av om en anmäld koncentration är förenlig med den gemensamma marknaden inte på grundval av artikel 81 EG kan vara skyldig att utreda den hypotetiska risken att koncentrationens parter kan sluta sådana konkurrensbegränsande avtal som en följd av koncentrationen. Enligt den klara lydelsen av artikel 81.1 EG är det förbud som föreskrivs tillämpligt först om konkurrensbegränsande avtal faktiskt har ingåtts. Dessutom skall enligt fast rättspraxis bedömning av om en koncentration är förenlig med den gemensamma marknaden göras enbart på grundval av de faktiska och rättsliga förhållanden som förelåg vid tidpunkten för anmälan av den ifrågavarande koncentrationen och inte på grundval av hypotetiska förhållanden vars ekonomiska räckvidd inte kan värderas när beslutet fattas (den i punkt 41 ovan nämnda domen av den 19 maj 1994 i målet Air France mot kommissionen, punkt 70).

171 Av det ovan anförda följer att kommissionen inte var skyldig att göra en bedömning av de eventuella konsekvenserna av indirekta kopplingar mellan Salzgitter och olika utomstående företag mot bakgrund av förbudet i artikel 81.1 EG och att den således inte har gjort någon oriktig bedömning i detta avseende.

b) Bedömning enligt artikel 2 i förordning nr 4064/89

172 Sökandena har gjort gällande att kommissionen med avseende på artikel 2 i förordning nr 4064/89 har underlåtit att beakta hur stor potentiell fara det är för konkurrensen med anledning av att konkurrerande tillverkare deltar i ett gemensamt företag för gemensamma intressen som riskerar att inverka på deras handlande på marknaden inom gemensamma eller närliggande verksamhetsområden.

173 I detta avseende skall det påpekas att det rent allmänt inte kan uteslutas att indirekta kopplingar såsom de som ifrågasatts av sökandena i förevarande fall kan få effekter på konkurrensbeteendet hos de företag som är knutna till varandra på vissa marknader. Inom ramen för utövandet av kontrollen över ett gemensamt företag måste detta företags moderbolag med nödvändighet komma överens om hur bolagets skall drivas och i viss mån om hur de själva skall förhålla sig till det gemensamma företaget på vissa marknader.

174 Av detta följer att förekomsten av sådana indirekta ekonomiska eller strukturella kopplingar utgör en av de omständigheter som man skall ta hänsyn till inom ramen för bedömningen av en koncentration i enlighet med de villkor som anges i artikel 2.2 och 2.3 i förordning nr 4064/89 (se, för ett liknande resonemang, vad gäller kollektiv dominerande ställning, domen i det i punkt 105 ovan nämnda målet Gencor mot kommissionen, punkt 277 och följande punkter).

175 Det är dock i detta fall inte fastställt om de indirekta kopplingarna mellan Salzgitter och olika utomstående företag som har nämnts av sökandena var sådana att de kunde föranleda allvarliga tvivel avseende frågan huruvida den omtvistade koncentrationen var förenlig med den gemensamma marknaden.

176 Det skall framhållas att sökandena inte har redogjort för någon omständighet av vilken det följer att de indirekta kopplingar mellan Salzgitter och Thyssen/TKS som följer av den kontroll de utövar över det gemensamma företaget HKM skulle kunna ha någon som helst effekt på marknaderna för valsat järn, kvartoplattor och breda varmvalsade stålband och därmed ge anledning till allvarliga tvivel avseende den ifrågasatta koncentrationens förenlighet med den gemensamma marknaden. Såsom kommissionen med rätta har påpekat är det för övrigt föga troligt att detta skulle kunna ha varit fallet, eftersom det gemensamma företaget

HKM vid tidpunkten för anmälan inte tillverkade kvartoplattor eller breda varmvalsade stålband och inte heller sålde valsat järn till utomstående.

177 Sökandena har likaledes inte framfört någon omständighet av vilket det följer att förekomsten av indirekta kopplingar mellan Salzgitter och Usinor/DH, som är en följd av kontrollen av det gemensamma företaget Europipe, kunde ha någon effekt på marknaderna för kvartoplattor och breda varmvalsade stålband och därmed kunde föranleda allvarliga farhågor avseende förenligheten av den omtvistade koncentrationen med den gemensamma marknaden. Såsom kommissionen har påpekat är det för övrigt föga troligt att det skulle ha kunnat vara fallet, eftersom de andelar som koncentrationens parter innehade på dessa marknader var mycket begränsade (se punkterna 119 och 127 ovan).

178 Det skall dessutom betonas att kommissionen, som ett svar på de invändningar som gjorts av utomstående som befarade att de band mellan Salzgitter och Usinor/DH som följde av den omtvistade koncentrationen skulle medföra att dessa företag frestades att begränsa sina leveranser av kvartoplattor till konkurrenter till Europipe, i punkterna 20–22 i EKSG-beslutet angav skälen till att den ansåg att det var uteslutet att dessa kopplingar skulle kunna få en sådan effekt. För det första betonade kommissionen att eftersom Salzgitter bara levererade 33 000 ton kvartoplattor under år 1999 skulle detta företags fullständiga tillbakadragande från marknaden i vart fall inte ha någon märkbar effekt på marknaden för kvartoplattor eller på den snävare marknaden för kvartoplattor avsedda för tillverkning av stora rör med svetsning på längden. För det andra påpekade kommissionen att trots att Usinor/DH redan utövade en gemensam kontroll över Europipe före den omtvistade koncentrationen, hade företaget fortsatt att leverera kvartoplattor till rörtillverkare som konkurrerade med Europipe. Om man antog att Usinor/DH skulle sluta leverera till dessa tillverkare skulle det innebära ökade produktionskostnader för kvartoplattor och därmed skada Europipes konkurrenskraft. Följaktligen finns det ingen anledning att frukta att Usinor/DH agerar på det sättet. För det tredje betonade kommissionen att produktionskapaciteten för plattor i Europa är mycket underutnyttjad, vilket innebär att andra tillverkare av kvartoplattor för rörtillverkning skulle kunna leverera kvartoplattor till rörtillverkare som tidigare köpte av Salzgitter. Slutligen påpekade kommissionen att det inte finns några hinder för inträde på marknaden som skulle hindra tillverkare av plattor från att gå över till tillverkning av kvartoplattor.

179 Dessa förklaringar, som inte har bestridits av sökandena och som ingår i sammanhanget för EG-beslutet (se punkt 123 ovan), fastställer klart och otvetydigt att de kopplingar mellan Salzgitter och Usinor/DH som följer av den omtvistade koncentrationen i vart fall inte kunde ha de katastrofala vertikala effekter som sökandena påstod.

180 Följaktligen anser förstainstansrätten att kommissionen inte har gjort någon uppenbart oriktig bedömning då den ansåg att det var uteslutet att kopplingarna mellan Salzgitter och olika utomstående företag skulle kunna medföra några tvivel avseende den omtvistade koncentrationens förenlighet med den gemensamma marknaden.

c) Slutsats

181 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på denna grund.

D — *Åsidosättande av motiveringsskyldigheten*

1. *Parternas argument*

182 Sökandena har gjort gällande att kommissionen då den antog EG-beslutet åsidosatte motiveringsskyldigheten, eftersom den inte hade motiverat sin bedöm-

ning av de vertikala effekterna av vare sig den omtvistade koncentrationen på marknaderna för stora svetsade rör eller de horisontala eller vertikala effekterna av koncentrationen på marknaderna för små rör med svetsning på längden. De anser dessutom att kommissionen har åsidosatt motiveringsskyldigheten på grund av att EG-beslutet inte innehåller någon motivering avseende dennas bedömning av effekterna av kopplingarna mellan Salzgitter och olika utomstående företag.

183 Kommissionen, som i detta avseende stöds av intervenienterna, bestrider att den skulle ha åsidosatt sin motiveringsskyldighet då den fattade EG-beslutet.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

184 Enligt en fast rättspraxis skall den motivering som erfordras enligt artikel 253 EG anpassas efter vilket slags rättsakt det är fråga om och på ett klart och otvetydigt sätt återge det resonemang som förts av den institution som är upphovsman till rättsakten, så att berörda parter kan få reda på skälen för den vidtagna åtgärden och domstolen ges möjlighet att utöva kontroll. Motiveringsskyldigheten skall bedömas mot bakgrund av det sammanhang i vilket motiveringen ingår, innehållet i rättsakten, motiveringens natur och det intresse som de som beslutet är riktat till eller andra personer som är direkt och personligen berörda av rättsakten kan ha av att få förklaringar (domstolens dom av den 2 april 1998 i mål C-367/95 P, kommissionen mot Sytraval och Brink's France, REG 1998, s. I-1719, punkt 63 och i domen nämnd rättspraxis).

185 Av detta följer att det när kommissionen förklarar att en koncentration är förenlig med den gemensamma marknaden på grundval av artikel 6.1 b i förordning nr 4064/89 är ett nödvändigt och tillräckligt villkor i förhållande till

motiveringsskyldigheten att det i beslutet klart och otvetydigt redogörs för skälen till att kommissionen inte anser att den omtvistade koncentrationen föranleder några allvarliga tvivel avseende dess förenlighet med den gemensamma marknaden. Tvärtemot vad sökandena har påstått kan det inte ur denna skyldighet härledas att kommissionen i ett sådant fall är skyldig att ange en motivering av sin bedömning av alla faktiska och rättsliga omständigheter som skulle kunna uppvisa en koppling till den anmälda företagskoncentrationen och/eller som har framförts under det administrativa förfarandet (se den i punkt 41 ovan nämnda domen av den 19 maj 1994 i målet Air France mot kommissionen, punkt 92).

186 Ett sådant krav skulle inte bara vara svårt att kombinera med det krav på skyndsamhet som ställs på kommissionen i dennas utövande av kontrollen av företagskoncentrationer, och i synnerhet när denna tillåter en koncentration på grundval av artikel 6.1 b i förordning nr 4064/89, men det skulle också vara svårt att berättiga med beaktande av själva naturen av denna behörighet. Det skall i själva verket framhållas att kommissionen inom ramen för det system som införts genom förordning nr 4064/89 har en skyldighet att med tillämpning av en prospektiv analys av referensmarknaderna bedöma om en anmäld koncentration skapar eller förstärker en dominerande ställning, vilket får till följd att en effektiv konkurrens inom den gemensamma marknaden eller en betydande del av denna avsevärt begränsas. En sådan bedömning förutsätter en noggrann undersökning av bland annat de omständigheter som i varje enskilt fall visar sig relevanta för bedömningen av koncentrationens effekter på konkurrensen på referensmarknaden (den ovan i punkt 105 nämnda domen i målet Frankrike m.fl. mot kommissionen, punkt 222). Av detta följer att om en koncentration inte ändrar konkurrensförhållandena på en given marknad, eller bara ändrar dem på ett begränsat sätt, kan man inte begära att kommissionen skall ge en särskild motivering på denna punkt. Av dessa skäl åsidosätter kommissionen inte sin motiveringsskyldighet om den i sitt beslut inte inkluderar en detaljerad motivering av bedömningen av vissa aspekter av koncentrationen som uppenbart är irrelevanta, som saknar betydelse eller som den anser uppenbart saknar direkt samband med saken (se, för ett liknande resonemang, den i punkt 184 ovan nämnda domen i målet kommissionen mot Sytraval och Brink's France, punkt 64).

187 Av vad som anförts ovan följer att endast den omständigheten att ett beslut som förklarar en koncentration förenlig med den gemensamma marknaden på grundval av artikel 6.1 b i förordning nr 4064/89 inte innehåller någon motivering avseende ett visst antal faktiska och rättsliga omständigheter inte i sig innebär att kommissionen har åsidosatt den motiveringsskyldighet som åligger den vid antagandet av ett sådant beslut (se den ovan i punkt 41 nämnda domen av den 19 maj 1994 i målet Air France mot kommissionen, punkt 92, och den ovan i punkt 123 nämnda domen i målet Kaysersberg mot kommissionen, punkt 150). Denna avsaknad av motivering kan faktiskt även tolkas på det sättet att det enligt kommissionens mening var uteslutet att dessa omständigheter skulle kunna väcka några allvarliga tvivel avseende den omtvistade koncentrationens förenlighet med den gemensamma marknaden.

188 Det är mot bakgrund av dessa principer som det skall bedömas om kommissionen, såsom sökandena har påstått, har åsidosatt sin motiveringsskyldighet genom att inte uttryckligen motivera EG-beslutet med avseende på sin bedömning av de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för stora svetsade rör, dess horisontella och vertikala effekter på marknaden för små rör med svetsning på längden och kopplingarna mellan Salzgitter och diverse utomstående företag.

189 I detta avseende skall det inledningsvis konstateras att såsom framgår bland annat av granskningen av de olika grunderna som avser påstådda oriktiga bedömningar som har bedömts ovan har kommissionen i EG-beslutet på ett klart och otvetydigt sätt redogjort för skälen till att den ansåg att den omtvistade koncentrationen inte föranledde allvarliga tvivel avseende dess förenlighet med den gemensamma marknaden.

190 Även om det är riktigt att EG-beslutet inte innehåller någon motivering avseende kommissionens bedömning av de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för stora svetsade rör skall det likafullt betonas att det, såsom har angetts i punkt 117 och följande punkter ovan, främst på grund av parternas mycket begränsade andelar av den ovanliggande marknaden för

breda varmvalsade stålband och kvartoplattor, var uteslutet att dessa omständigheter skulle kunna leda till allvarliga tvivel avseende den omtvistade koncentrationens förenlighet med den gemensamma marknaden.

191 Det skall dessutom påpekas att kommissionen, till svar på de argument som framförts bland annat av EBM och Ferndorf under det administrativa förfarandet, i punkterna 20–22 i EKSG-beslutet, som ingår i sammanhanget för EG-beslutet (se punkt 123 ovan), har angivit skälen till att den ansåg att den omtvistade koncentrationen inte hade till effekt att hota leveranserna av kvartoplattor till företag som konkurrerar med koncentrationens parter på den senare marknaden för stora rör med svetsning på längden. Kommissionen har dessutom i punkt 23 noterat Salzgitters deklaration om undvikande av diskriminering, vilken var avsedd att bemöta oron hos de oberoende rörtillverkarna i fråga om deras råvaruleveranser från Salzgitter.

192 Således har kommissionen inte åsidosatt sin motiveringsskyldighet avseende de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaderna för stora svetsade rör.

193 Förstainstansrätten anser inte heller att kommissionen har åsidosatt sin motiveringsskyldighet genom att underlåta att förse beslutet med en motivering avseende sin bedömning av dels både de horisontella och vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för små rör, dels kopplingen mellan Salzgitter och olika utomstående företag. Såsom har konstaterats i punkterna 155 respektive 163 och följande punkter ovan var det uteslutet att dessa omständigheter skulle kunna leda till några allvarliga tvivel avseende den omtvistade koncentrationens förenlighet med den gemensamma marknaden. Det skall dessutom betonas att varken EBM eller Ferndorf formulerade några invändningar i detta avseende under det administrativa förfarandet.

194 Av det ovan anförda följer att talan inte kan vinna bifall på denna grund.

E — *Rättsstridigheten av att anta två separata beslut*

1. *Parternas argument*

195 På grundval av de argument som sammanfattats i punkt 59 och följande punkter ovan anser sökandena att kommissionen har handlat rättsstridigt när den antog två separata beslut för att tillåta den omtvistade koncentrationen.

196 Kommissionen bestrider alla sökandenas argument enligt vilka den skulle ha agerat rättsstridigt genom att anta två separata beslut för att tillåta den omtvistade koncentrationen.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

197 Såsom framgår av punkt 67 och följande punkter ovan har kommissionen inte agerat rättsstridigt genom att anta två separata beslut för att tillåta den omtvistade koncentrationen. Således kan talan inte vinna bifall på denna grund.

F — *Begäran om utlämnande av dokument*

1. *Parternas argument*

198 Sökandena anser att varken Salzgitter eller kommissionen har rätt att grunda sin talan på faktiska omständigheter som framgår av anmälan av koncentrationen, eftersom varken förstainstansrätten eller sökandena har givits möjlighet att få kännedom om denna handling. Enligt sökandena kan hänvisningar till dessa faktiska omständigheter med tillämpning av artikel 116.4 andra stycket c i rättegångsreglerna inte prövas. Som säkerhetsåtgärd begär sökandena, för det fall förstainstansrätten skulle anse att omständigheterna kan prövas, att förstainstansrätten i första hand skall ålägga kommissionen att i bevisföringssyfte inkomma med akten i ärendet avseende den omtvistade koncentrationen eller åtminstone ålägga kommissionen att inkomma med anmälan av denna koncentration.

199 Kommissionen anser det inte lämpligt att förstainstansrätten vidtar sådana åtgärder för processledning mot bakgrund av att de, oberoende av om de är juridiskt välgrundade, utgör en del av en talan som enligt kommissionen uppenbart skall avvisas.

2. *Förstainstansrättens bedömning*

200 Inledningsvis skall det noteras att begäran att anmälan av den omtvistade koncentrationen skall utlämnas inte längre har något föremål, eftersom kommissionen som en bilaga till sin skrivelse av den 16 december 2002 fogade en kopia av denna handling. En kopia av skrivelsen har tillsänts sökandena.

201 Beträffande begäran om utlämnande av akten i ärendet avseende den omtvistade koncentrationen är det såsom sökandena har gjort gällande riktigt att kommissionen och intervenienterna inte kan grunda sin talan på handlingar som varken förstainstansrätten eller sökandena har haft tillgång till, men denna omständighet kan inte som sådan rättfärdiga att förstainstansrätten beslutar att handlingarna skall utlämnas på grundval av artikel 64 i rättegångsreglerna. Det är nämligen bara om sökandena på ett trovärdigt sätt kan argumentera för att dessa handlingar är nödvändiga och relevanta för domen i målet som en sådan åtgärd för processledning kan beslutas av förstainstansrätten. I förevarande mål har dock sökandena inte framfört något argument i detta avseende. Det skall dessutom påpekas att det inte bara är så att sökandena har underlåtit att ange vad de avser med "akten i ärendet" avseende koncentrationen, utan kommissionen och intervenienterna har inte heller någon gång hänvisat till någon sådan akt.

202 Följaktligen skall inte sökandenas begäran att akten i ärendet skall utlämnas beviljas.

Rättegångskostnader

203 Enligt artikel 87.2 i rättegångsreglerna skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Eftersom sökandena har tappat målet, skall de förpliktas att bära rättegångskostnaderna i enlighet med kommissionens och intervenienternas yrkanden.

På dessa grunder beslutar

FÖRSTAINSTANSRÄTTEN (tredje avdelningen)

följande dom:

1) **Talan avvisas till den del den avser ogiltigförklaring av beslut COMP/EKSG.1336 av den 14 september 2000.**

2) **Talan tas upp till prövning men ogillas till den del den avser ogiltigförklaring av beslut COMP/M.2045 av den 5 september 2000.**

3) **Sökandena skall bära sina rättegångskostnader och ersätta kommissionens och intervenienterna Salzgitters och Mannesmanns rättegångskostnader.**

Lenaerts Azizi Jaeger

Avkunnad vid offentligt sammanträde i Luxemburg den 8 juli 2003.

H. Jung

Justitiesekreterare

K. Lenaerts

Ordförande

Innehållsförteckning

Tillämpliga bestämmelser ..... II - 2285

A — Tillämpliga bestämmelser för EKSG-beslutet ..... II - 2285

B — Tillämpliga bestämmelser för EG-beslutet ..... II - 2287

Kronologisk översikt över de faktiska omständigheterna och förfarandet ..... II - 2289

Parternas yrkanden ..... II - 2294

Upptagande till sakprövning ..... II - 2295

A — Huruvida talan kan upptas till sakprövning till den del den avser ogiltigförklaring av EKSG-beslutet ..... II - 2295

1. Parternas argument ..... II - 2295

2. Förstainstansrättens bedömning ..... II - 2296

B — Huruvida talan kan upptas till sakprövning till den del den avser ogiltigförklaring av EG-beslutet ..... II - 2298

1. Parternas argument ..... II - 2298

2. Förstainstansrättens bedömning ..... II - 2300

C — Sökandenas argument att talan skall tas upp till sakprövning i sin helhet, eftersom den avser ogiltigförklaring av två beslut som i själva verket utgör ett enda beslut ..... II - 2304

1. Parternas argument ..... II - 2304

2. Förstainstansrättens bedömning ..... II - 2306

D — Huruvida Mannesmanns interventionsinlaga kan tas upp till sakprövning . II - 2314

1. Parternas argument ..... II - 2314

2. Förstainstansrättens bedömning ..... II - 2314

Prövning i sak ..... II - 2317

A — Huruvida det föreligger en uppenbart oriktig bedömning avseende den omtvistade koncentrationens effekter på marknaden för stora svetsade rör . II - 2317

1. Parternas argument ..... II - 2317

2. Förstainstansrättens bedömning ..... II - 2321

a) Den omtvistade koncentrationens horisontella effekter på marknaden för stora svetsade stålrör ..... II - 2322

b) Den omtvistade koncentrationens vertikala effekter på marknaden för stora svetsade stålrör ..... II - 2326

Den omtvistade koncentrationens vertikala effekter på marknaden för stora rör med svetsning på längden ..... II - 2326

Den omtvistade koncentrationens vertikala effekter på marknaden för stora rör med spiralformad svetsning ..... II - 2329

Slutsatser avseende de vertikala effekterna av den omtvistade koncentrationen på marknaden för stora svetsade rör ..... II - 2337

c) Allmän slutsats ..... II - 2338

B — Oriktig bedömning avseende koncentrationens effekter på marknaden för små rör med svetsning på längden ..... II - 2338

1. Parternas argument ..... II - 2338

2. Förstainstansrättens bedömning ..... II - 2340

C — Avsaknaden av hänsyn till de kopplingar mellan Salzgitter och olika utomstående företag som följer av den omtvistade koncentrationen ..... II - 2341

1. Parternas argument ..... II - 2341

2. Förstainstansrättens bedömning ..... II - 2342

a) Bedömning enligt artikel 81 EG ..... II - 2343

b) Bedömning enligt artikel 2 i förordning nr 4064/89 ..... II - 2345

c) Slutsats ..... II - 2348

D — Åsidosättande av motiveringsskyldigheten ..... II - 2348

1. Parternas argument ..... II - 2348

2. Förstainstansrättens bedömning ..... II - 2349

E — Rättsstridigheten av att anta två separata beslut ..... II - 2353

1. Parternas argument ..... II - 2353

2. Förstainstansrättens bedömning ..... II - 2353

F — Begäran om utlämnande av dokument ..... II - 2354

1. Parternas argument ..... II - 2354

2. Förstainstansrättens bedömning ..... II - 2354

Rättegångskostnader ..... II - 2355